

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 142 - 25 Kuruş

31 - Ocak - Çarşamba - 1951

PAULO ERTESİ GÜN TABURCU OLDU.

NASIL? KENDİNİ İYİ
HİSSEDİYOR MUSUN?

EYET.. YALNIZ SIRTINDA
BİR AĞRI VAR..

A RADİĞİM

KADIN

PAULYU BU KAVGADAN SONRA
BAŞKA BİR OCAĞA VERDİLER.

YİRMİ BİR OLDU. DAMA 68 GÜN VAR.
BÜ CEHENNEMDEN BİR KURTULSAM
DÜN YALAR BENİM
OLACAK..

50/1

HER GÜN BEŞ
SANDIK DOLDURMAYA MEC-
BURDU.

ALLAHIM ARTIK TAHAMMÜL
EDEMİYECEĞİM. YA BU PİS
VE SICAK SU.. AH EVİM...

BİR SA-
BAH ÇALIŞMA YERNE
GELDİĞİ ZAMAN BEŞ SANDIK-
TAN BİRİNİ DOLU BULDU.

BOŞALTMAYA UNUT-
MUŞLAR.. BUGÜN
İKİ SAAT DAHA AZ
ÇALIŞACAĞIM..

AKŞAM KAMPA HER AK-
ŞAMKİNDEN DAHA DİNÇ DÖNDÜ.
KEŞKİ HER AKŞAM AYNI ŞEY
OLSA.. ŞU SIRTIMIN AĞ-
RISI GEÇERDİ.

ERTESİ
SABAH YİNE HAYRETTLE
AYNI ŞEYİ GÖRDÜ.

BU PEK DALGINLIK ESERİ
DEĞİL.. BUNDA BİR İŞ
VAR.. BİRİ BANA
YARDIMA KALK-
TI

142/1

ERTESİ GÜN SANDIĞIN BİRİ YİNE DOLUYDU.

ARTIK HİÇ ŞÜPHE YOK.. BİRİSİ
BENİM YÜKÜMÜ HAFİFLETMEYE
ÇALIŞIYOR. FAKAT BU KİM OLA-
BİLİR? YOKSA BU MADENİ
BAŞKA OCAKLARDAN MI GETİ-
RİYOR

50/2

KAZILAN YERİ MUAYENE ETTİ. DÜN
AKŞAM BIRAKTIĞI GİBİ DEĞİLDİ.

İNANILMIYACAK ŞEY.. DEMEK
BİRİSİ GECE GELİP BENİM
HESABIMA KAZIYOR, BU KİM
OLABİLİR ACABA?

EYET! BU HERHALDE TARTUF
OLMALIYDI.. PAVLO BU YÜZDEN ÇOKMÜTEES
SİRDİ. FAKAT AKŞAM DİĞER MAHKÜMLARLA KAMPDA

TUHAF ŞEY.. TARTUF
ORTALARDA YOK

TARTUF MÜ?
ONU BEŞ KİLOMETRE
UZAKTA BAŞKA BİR YERE
YOLLADILAR.. ORASI DAHA
HAFİF..

DÖNERKEN..

HERHALDE TARTUF 'TÜR..
ONU KÖRÜDÜM DİYE ŞÜK-
RAN BORCUNU ÖDEMEĞE
KALKTI. HERHALDE ZAYIF
BİRİ PARÇALAR ÇOK UFAK

GÜNDE
İKİ SAATLİK
BİR İSTİRAHAT
MÜHİM ŞEY..
İŞTE ARKAMIN
AĞRISI GEÇTİ. ŞU
MEGHUL YARDIMCINA
ACABA NASIL TEŞEK-
KÜR ETSEM..

142/2

142/2

ADNACI YAD

BERBERİN ANLATTIKLARI

H İ K Â Y E

Yazan:

V. S. PRITCHETT

Çeviren:

S. BİLBAŞAR

uzadığını görerek:

— Daha fazla sürecek mi? dedim. Trene yetişmek mecburiyetindeyim.

Duvardaki saate bir göz attıktan sonra:

— İki, üç dakikaya kadar bitiyor, dedi.

Tren tarifesi biliyor olmalıydı.

Müşterinin kafasına garip bir âlet geçirdi ve biraz sonra buharlar çıkmaya başladı. Bu da bitince muhtelif kremler ve kolonyalarla yüzüne friksiyon yaptı. En nihayet saçlarını güzelce briyantınlayıp taradıktan sonra işi bitti. Bu o zamana kadar gördüğüm tuvaletlerin en uzun süreniydi ve adamın bu kadar mesaiye karşılık kaç para vereceğini merak ediyordum.

Ayağa kalktı. Sirtında geniş

omuzlu ve oldukça sık bir elbise vardı. Berber ceketini fırçaladıktan sonra adam:

— Allaha ısmarladık Fred! dedi ve çıkıp gitti. Para filân vermemişti.

Hemen onun terkettiği koltuğa yerleştim. Fazlaca sıcaktı. Berber vakit geçirmeden beyaz örtüyü serdi ve başımı öne doğru eğdikten sonra işine başladı. Hareketlerini aynadan zorlukla takip edebiliyordum. Bu arada berber kendiliğinden konuşmaya başlamış ve hakkındaki kanaatimi yanlış çıkarmıştı:

— Her hafta gelir, dedi. Saçları dökülüyor ve kabak kalmaktan korktuğu için böyle ihtimamla onlara bakıyor. Ama ne yapsa boş. Eninde sonunda muhakkak kabak kalacak. Hiç kimse genç kalamaz

değil mi?

— Peki ama okadar yaşlı sayılmaz ki. Dedim.

— Vakiâ yaşlı değil, fakat şimdiye kadar az ölüm tehlikesi atlatmadı. Veremdir!..

Bir zaman odada makas sıkırtısından başka bir ses işitilmedi, sonra o birdenbire sordu:

— Boynuna dikkat ettiniz mi?

— Hayır. Bir şey mi vardı?

— Demek görmemişsiniz. Sol tarafında bir yara izi vardır.

Biraz sustuktan sonra devam etti:

— Boğazını keserek intihara teşebbüs etmişti.

— Niçin?

— Tabii aşk yüzünden. Herkesin başına geldiği gibi o da bir kıza âşık olmuştu. Fakat kız ona karşı aşk değil, hasta olduğundan dolayı merhamet duyuyordu. Çok da güzeldi... Hastaları bilirsiniz, fazla hassas olurlar. Sonra mektepten beri de arkadaşılar.

Bu Albert deli sayılacak kadar garip tabiatlı bir adamdır. Ama benim de aynı kızla meşgul olduğumu bildiği halde aldırımıyordu.

Kız karşımadaki dükkânda çalışırdı. Her gün kapıya indiğimde onu camekânların arkasından görürdüm. Köyün en güzel kıızı olduğu için ona tutulmak imkânsızdı.

Albert onu kayıkla nehirde işe götürirdi. Fakat bu vaziyet bana endişe vermiyordu. Zira ikimiz de birbirimizden emindik.

Nehir havası nemlidir. Bulduğumuz vâdi de Allahın belâsı, rutubetli bir yer. Albert'in hastalığı bu seyahatler esnasında büsbütün arttı. Sigarayı da bırakamıyor ve her gün paket paket içmekte devam ediyordu.

Yatağa düştüğü zaman onu sık sık ziyaret ettik. Kız bazan, işi kalmadığı zaman ona kitap okumağa gidiyordu. Yine bir gün onun yanındayken hiç ummadığımız şekilde hücumla geçti:

— Jenny! dedi. Fred'i gönder ve seninle yalnız kalalım. Canım sıkılıyor. Bu akşam burada yatarsın.

Hem de bu sözleri benim önümde söylemişti. Bir tasavvur edin. Ama soğuk kanlılığı kaybetmedim. Nasıl olsa veremdi ve veremden kurtulan da pek nadirdi.

Fakat o benim tabiatımda olmadığı için beni öldürmeğe bile teşebbüs etti... Başka bir ziyaretimde bana viski ikram etmişti. Hasta elinden içki içmek istemediğim için reddettim. Çok ısrar edince evde içeceğimi söyleyerek şeyi aldım. Sonradan viskinin içinde zehir bulunduğu anlaşıldı. Gariptir, ona fazla kızmadım. Sadece hastalık tesiriyle aklını bozduğu kanaatine vardım.

O haftanın sonunda Jenny ile evlendik. Ona bundan daha ağır bir ceza verilemezdi. Bu hâdisenin tesiri müthiş oldu ve Albert o akşam boğazını keserek intihara teşebbüs etti.

Berber bir ara susup favori-

lerimi düzelttikten sonra:

— Ama kurtuldu! diye devam etti. Bizimle ahabplığını bozmadı. Mahzur görmediğimiz için evimize gelmesine müsaade ettik. Pazarları çocukları eğlendirmeye daima gelir. İntihar teşebbüsünden sonra Albert bir daha elini usturaya sürmedi. Sabahları gelir; burada traş ederim ve her hafta da böyle komple bir tuvaletini yaparım.

Tatil günlerinde sinemaya gittiği zamanlar daima başka başka kadınlarladır. Aynı kadınla iki defa gezdiğini pek gören olmadı.

Traş bitmişti. Ayağa kalktım ve üzerim fırçalandıktan sonra şap-kamı aldım, parasını verip çıktım.

BECERİKLİ AMCA

Nakleden: S. DEMİRCİ

«İşte bu sefer de çivi düştü!»

E linden her iş gelen, beceriklinin beceriklisi ve akıllının akıllısı bir adamın pratik buluşlarıyla etrafındakilere nasıl faydalı olduğunu görmek istiyorsanız bu hikâyeyi okumadan geçmeyin.

Ailenin her yıl, toplu bir halde çekirmeyi âdet edindiği fotoğraf, gerçeveciye de uğrayıp gümüş yaldızlı bir kılıfa büründükten sonra, yemek odasında bir köşeye dayanmış, ayak altından kurtulup duvara asılacağı âmi bekliyordu.

Podger Amca'nın nazarları bir aralık tesadüfen o yana yöneldi ve kadın üzüntüyle: «Duvara bir çivi çakıp şu resmi yerden kaldırsak iyi olacak, diye söylendi. Çocuklar çarpıp kıvrıverecekler diye ödümler patlıyor.»

Podger Amca hemen atıldı: «Haklısın, karıcığım. Bunu daha evvel düşünemediğim için özür dilerim. Sen o işi bana bırak. İki dakika sonra fotoğrafı duvarda göreceksin.»

Ve ceketini çıkarıp, gömleğinin kollarını sıvayarak faaliyete geçti.

Bir an içinde, çocuklardan biri çivi almak için çarşının yolunu tutmuş, fakat amca telâşla ona çivinin ne boyda olacağını söylemeyi unuttuğundan bir diğeri de kardeşinin peşi sıra koşmaya başlamıştı.

Podger Amca resmin önünde durmuş, bağıırıyordu. «Will, sen bana yukarı kattan çekicimi getir. Sen de yazı masamın üzerindeki cetveli aliver, Tom! Bana bir de merdiven lâzım! Merdiveni ve mutfaktaki yüksek iskemleyi sen getireceksin, Jim. Sen dur Maria, bana lâzım. Şimdi sırtına temiz bir entari giyerek dosdoğru Mr. Goggles'in evine gidip ona: (Amcamın selâmı var) de. Bacaklarındaki ağrıların nasıl olduğunu soruyor. Eğer mümkünse bana tesviye ruhu ile şakülünüzü vereceksiniz. Tamam mı? Pekâlâ öyleyse, haydi, marş marş... Susan, sen burada kalıp merdiveni tuta-

caksın. Sakın unutturmayın, Charlie dönünce onu kordon almak için tekrar karşıya yollamak lâzım. Tom!... Tom!... Buraya gel. Ben merdivene çıktığım zaman resmi kaldırıp elime vermek de senin

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

vazifen, anlaşıldı mı »

Biraz sonra bütün ev halkı tekrar odada toplandı ve Podger Amca, plânlı çalışmanın müsbet neticelerini çocuklara bir kere daha göstereceği düşüncesiyle mağrur ve memnun, merdivenin en üst basamağına tırmanarak Tom'un kaldırdığı resmi o.nak için kollarını uzattı. Fakat aksilik işte... Fotoğraf, ya Podger Amcanın her sabah türlü kültür fizik karakterleriyle adaleli halini muhafazaya çalıştığı kollarındaki derman kılığından veyahut da onun iddiasına göre, hilekâr çerçevesinin kullandığı «Fazla kaygan» yaldızdan olacak, cazibeyi arz kanununu keşfeden Newton'a bile parmak ısırtaacak bir süratle ve peşi sıra amcayı da sürükliyerek yeri boyladı.

Kırılan camın bir parçası Podger Amcanın parmağına batmış ve ihtiyar odayı dört döndüğü halde mendilini bulamamıştı. Çocuklar bu sefer de amcalarının nereye koyduğunu hatırlayamadığı ceketinin cebindeki mendili bulmak için koşmaya başladılar ve odanın içi bir anda yangın yerine döndü.

Amca bir köşeye oturmuş... «Bu ne rezalet! diye bar bar bağıırıyordu... Hayatımda böyle kepezelik görmedim. Tam sekiz kişi, on dakika önce sırtımdan çıkardığım ceketini bulamadınız ha! Yazıklar olsun hepinize!... Ben şimdi...»

Yerinden fırlaması ile, ceketin üstünde oturduğunu farketmesi bir oldu ve hiç istifini bozmadan haykırmaya devam etti:

«İşte, onu gene kendim buldum! Zaten kabahat sizde değil, sizden yardım umanda... Beceriksizler...»

Podger Amcanın parmağının kınalı itina ile sarılması ve çocuklardan birinin tekrar karşıya

koşup yeni bir cam alması bir saatten fazla sürmüştü. Nihayet odanın dört bir tarafına dağılmış olan merdiven, iskemle, çekici, şakul, tesviye ruhu ve cetvel toplanıp Amcanın emrine âmade kılındıktan sonra işe yeniden başlandı.

Hizmetçi ve ahçı da dahil olmak üzere bütün ev halkı, merdivenin etrafında bir yarım daire çizmişler, ona yardıma hazır, heyecanla bekliyorlardı. İki kişi iskemleyi tutup, bir diğeri de Podger Amcanın onun üstüne çıkmasına yardım edecek, dördüncüsü çivi, beşincisi çekici uzatacak ve amca büyük bir hassasiyetle üzerinde durduğu çivinin yerini tesbit işini bitirince onu çakıverecekti.

Herkesin derin bir nefes almasına ramak kalmıştı ki gene amcanın feryadı duyuldu:

«İşte, bu sefer de çivi düştü!»

Bütün aile hep beraber düştü çöküp çiviye aramağa başladılar ve çocuklardan biri onun amcanın pantolonunun paçasına takılmış olduğunu keşfettikten sonra işler kolaylaşacağı yerde büsbütün sarpı sardı. Zira şimdi de Podger Amca duvara, çiviye çakacağı yeri belirtmek için koyduğu işareti kaybetmişti. Çocuklardan her biri bir iskemlenin üzerine çıkıp burnunu duvara yapıştırarak bu noktayı bulmaya çalıştıysa da neticede amcanın cetveli yeniden eline alıp köşeden dört yüz otuz bir buçuk ve yerden de iki yüz doksan bir santimetre mesafede bulunan bu mühim işaretin yerini tekrar tesbit etmesinden başka çare bulunamadı. Bu işi tesviye ruhu ve şakul yardımıyla yapmanın çok daha sıhhatli olacağını henüz söylü-

(Arkası 11. sayfada)

KRAVAT MESELESİ

Yazan :
Georges Courteline
Nakleden: Sayhan Bilbaşar

ler sabırsızlanıyordu. Lagrappe odayı terketti ve koşu koşu kendi koşu- rına gidip kravatını taktı.

* * *

Şehrin ilk sokağına daha yeni adını atmıştı ki karşı köşeden bisikletli bir subayın çıktığını gördü. Gelen albay - doktordu. Yaklaşıp Lagrappe'yi görür görmez frenlere bastı ve bisiklet onun yanı başında zınk diye durdu. Lagrappe hemen bir selâm çaktı. Albay :

— Geçen gün muayene edip kravatın muaf tuttuğum er sen değil misin? diye sordu.

— Benim albayım.

— Neye taktın kravatını?

— Nöbetçi subay emretti albayım.

— Nöbetçi subay hastalara emrederim. Hastalara ben hükmederim. Çıkar o kravatı; bir daha da taktığını görmeyeyim.

Lagrappe boyun bağı çözüp cebine soktuktan sonra albay hiddetle söylenerek uzaklaştı.

* * *

Lagrappe konser salonundan içeri girdiği zaman orkestra henüz çalmağa başlamamıştı. Önder kendine bir yer açmak için ilerlerken arkadan birinin :

— Pst! Oğlum, buraya baksana, dediğini duyarak döndü ve orada taş kesiliyordu. Generalin karşısında bulunuyordu. Yaşlı subay :

— Yanılmamışım, dedi. Kravatın boynunda değil.

Lagrappe orduya girdiğinden beri ilk defa olarak generalle konuşuyordu. Hem de öyle bir vaziyette ki, şaşkınlıktan ancak başını sallayabilirdi ve cebinde duran kravatını çıkarıp gösterdi. Orada duran subaylardan bir kakkaha koptu. General onun kendisiyle alay ettiği kanaatine varmıştı. Erler keyiflerinin istediği gibi hareket edip, istedikleri kıyafetle gezdikleri takdirde ordunun başına gelecekleri sayıp döktü ve nasıl olup da sivil kıyafetle çıktığını da sorduktan sonra :

— Kravatını tak, diye emretti.

Lagrappe boyun bağı bağlayıp sarkan kısmını ceketinden içeri soktu. Ne olursa olsun generale itiraz etmemek kaidesini çok iyi biliyordu.

Lagrappe geri döndü.

— Dosdoğru kıyafetle gider ve nöbetçi subaya disiplinsizlikten dolayı benim tarafımdan on beş gün hapse mahkûm edildiğini söylersin. Mars mars!

* * *

Lagrappe kışlının kapısından girerken albay - doktor işini bitirmiş bisikletle dışarı çıkıyordu. Onu görür görmez durdu ve ağzından sadece bir tek kelime çıktı :

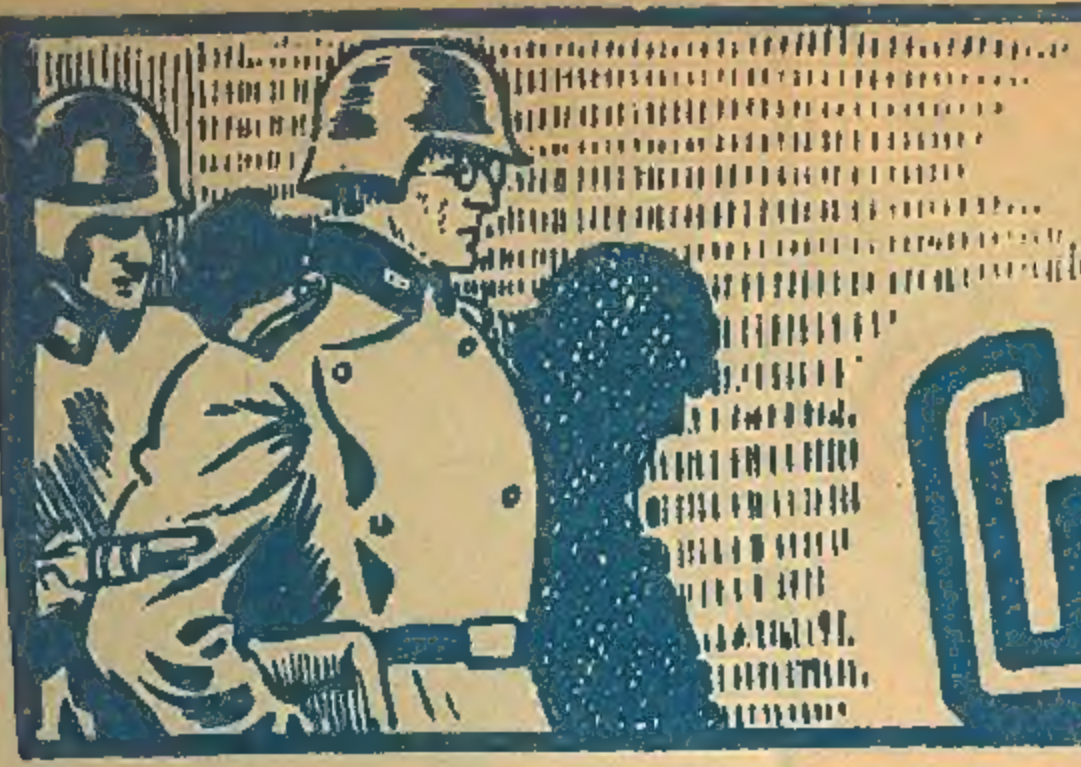
— Yine mi?!

Lagrappe hiçbir şey söylemedi. Albay hiddetten ne diyeceğini şaşırarak :

— Anladım, dedi. Sen itaatsizin birisin. On beş gün hapis cezası yazdırayım da aklın başına gelsin.

Lagrappe generalden bahsetmek istedi, ama albay okadar yüksek sesle konuşuyordu ki onun dediklerini duymadı.

Lagrappe o akşam hapse girdi ve kravatı şehre indiği için on beş gün yatıp çıktıktan sonra, on beş gün de kravat taktığı için yattı.

GİZLİ VAZİFE !..

VIDALİSİN ATINI YEDEĞİNE AL. DI YOLA ÇIKTI.

ROZİN, BABA SININ İYİLEŞMESİ İÇİN BANA YAR. DİM EDER ALENİN NE OLDUĞUNU O BİLİR.

142

ROZİNİ BIRAK. TİŞİ YERDE BULAMADI.

BİRİSİ ONU ALMIŞ GÖTÜRMÜŞ. BU HER HALDE ALENDİR.

ROZİN! ROZİN!

İŞİN YOKSA ÇAĞIR DUR... ŞİMDİ O ANA. CİĞİ İLE...

ŞÜPHE BAŞLA. DI MIŞELİNİ KEMİRMEĞE.

HAKİKATİ YALNIZ VIDALİS BİLİYOR ONU CİFLİĞE BİR GÖTÜREBİL SEN.

MİŞELİN'İN ATI SEVKİ TABİİ İLE YOL ALDI VE ÇİFLİĞE VARDILAR.

OH ÇOK ŞÜKÜR GELDİK..

MİŞELİN.. MİŞELİN.. PEKİ NE REDE SENİN ALENİN

BİL-MİYORUM. YALNIZ VIDALİSİ YARALI BULDUM.

SEN Mİ YARALADIN?

YOK ANNE... YEMİN EDERİM BEN YARALAMADIM.

YERLİLER SENDEN ŞÜPHE EDİYORLAR. BAKIŞLARINA BAK.

BEN ONLARI İKNA EDERİM.

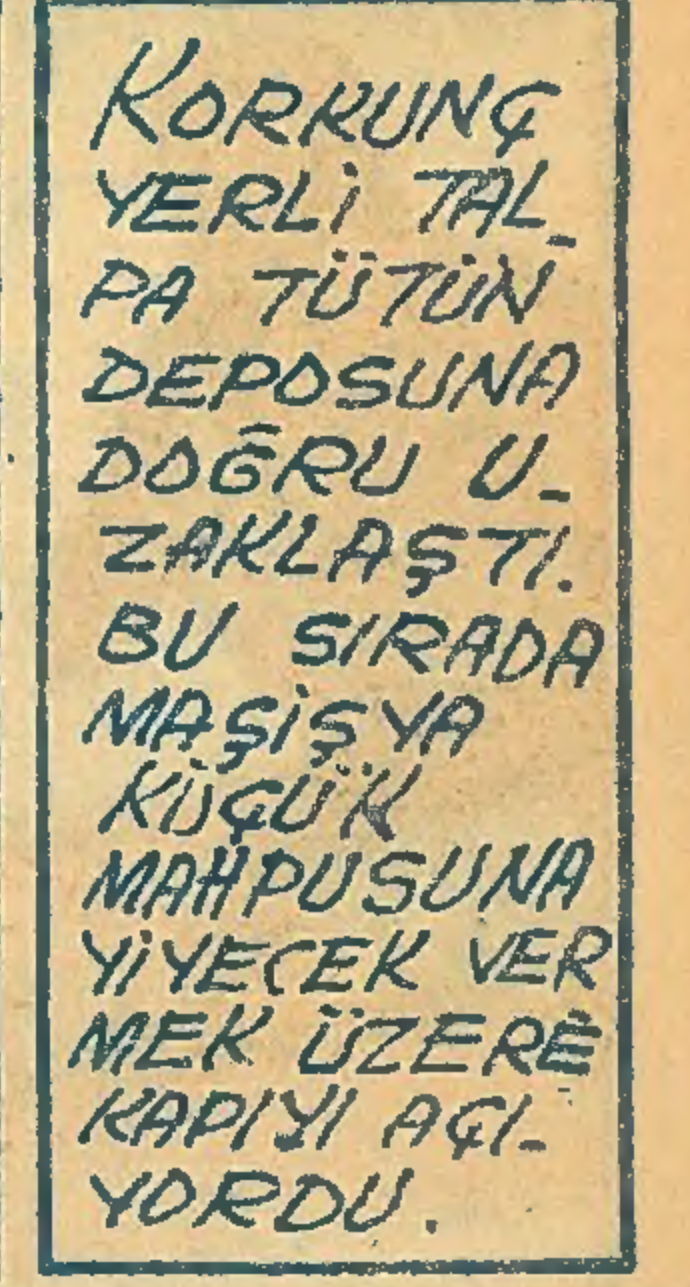
EFENDİNİZİ GÖLDE BÖYLE YARALI BULDUM. BANA İNANI. NIZ.

NIŞANLIN ALEN. LE GİTMIŞTI... O NERE. DE ?

BİLMEM. BUNU BİZE YALNIZ VIDALİS SÖYLİYE BİLİR.

İNŞALLAH İYİLEŞİR. YOKSA SENİ SUÇLU DİYE CEZALANDIRIRIZ.

KORKUNÇ YERLİ TALPA TÜTÜN DEPOSUNA DOĞRU U. ZAKLAŞTI. BU SİRADA MAŞİŞYA KÜÇÜK MAHPUSUNA YIYECEK VERMEK ÜZERE KAPISI AÇIYORDU.

ARTIK O BEYAZLARIN DÜŞMANI DEĞİL.. FRAN SUAYI ÖLDÜR. MEME MANI OLDU.

ŞU KAPİYİ KAPARIM. MAŞİŞYA DA GEBERİR.

YARASI FENA KOLAY İYİLEŞMEZ.

ONA İYİ BAKALIM ANNE.. KONUŞMASI LAZIM..

BU SİRADA AN İLE MİŞELİN HÂLÂ BAYGIN YATAN VIDALİSİN YANINDAY. Dİ. AR.

EĞER EFENDİMİZ ÖLÜRSE, ELİMİZDE ESİR OLAN BEYAZI ÖLDÜRECEĞİZ.

KİMMİŞ O BEYAZ ESİR.

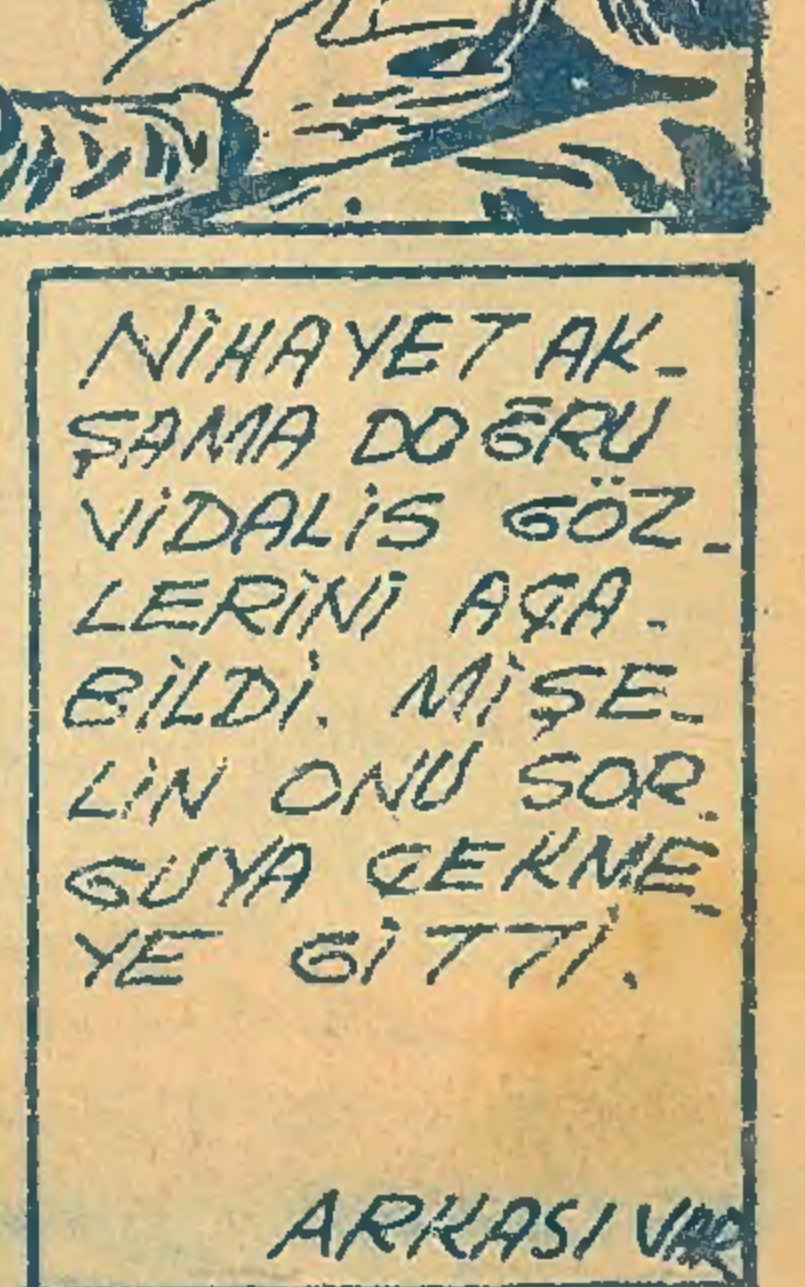
ONU SENİN BİLMENE İHTİYAÇ YOK..

BU SİRADA EŞİKTE TALPA GÖZÜK. TÜ.

142

BELKİ BİRDEN. BİRE ORTADAN KAYBOLAN FRAN SU. ADIR.

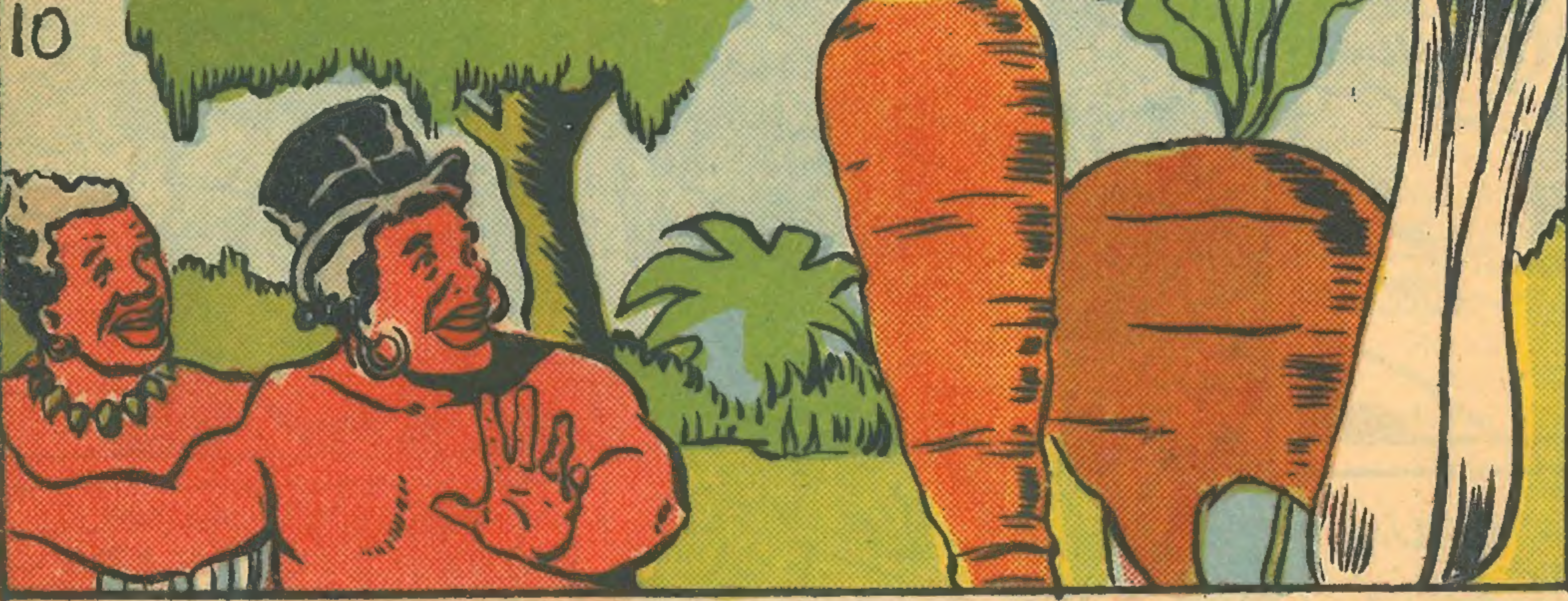
NIHAYET AKŞAMA DOĞRU VIDALİS GÖZLERİNİ AŞA. BİLDİ. MİŞELİN ONU SORUYA GEKMEYE GİTTİ.

ARKASI VAR

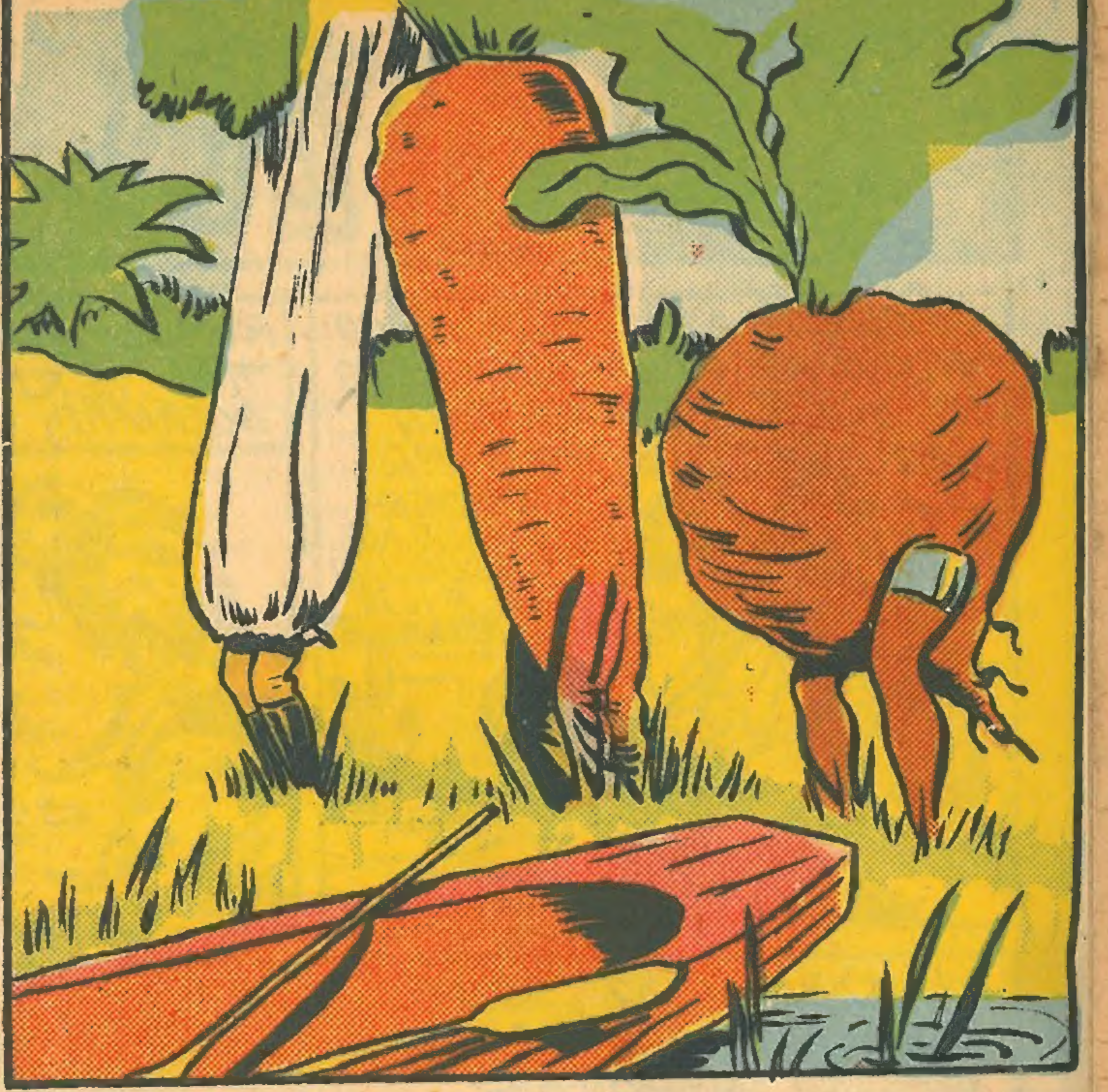
MANDRAKE

MANDRAKE HAVUŞ, NARDA KERE-
VİZ, APTULLAH TA' ŞALGAMI OLDU.
LAR. YAM YAM KRALI KORKTU
KAĞTI.

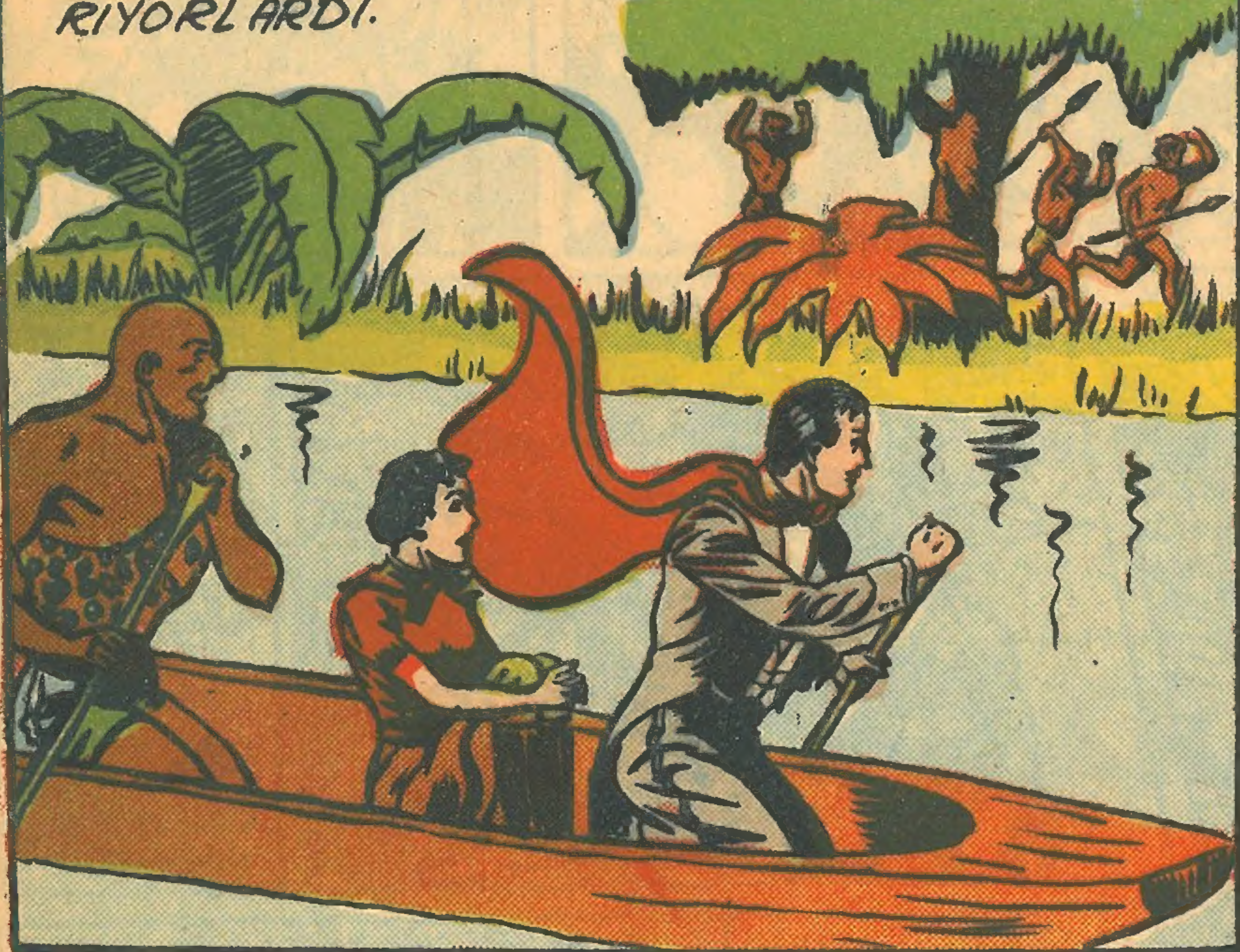
10

BU AYAKLI NEBATLAR YÜRÜYEREK
NEHİR KİYISI NA GELDİLER.

BİR KAYIĞA ATLADILAR. YAMYAMLARDAN
KAĞTILAR. VAHŞİLER BU İŞE ÇOK KIZDILAR
BÜTÜN NEHRİ BOYUNCA KAYIĞI TAKİP ETTİ-
LER. ZAMAN ZAMAN DA NARA ATIYOR, BAĞI-
RIYORLARDI.

NEHRİN ÖYLE BİR YERİ GELDİ Kİ VAHŞİLER
İLERİYE BİR ADIM BİLE ATMADILAR. İLERİDE
ÇOK KORKUKLARI BİR ŞEY, TABU VARDI.

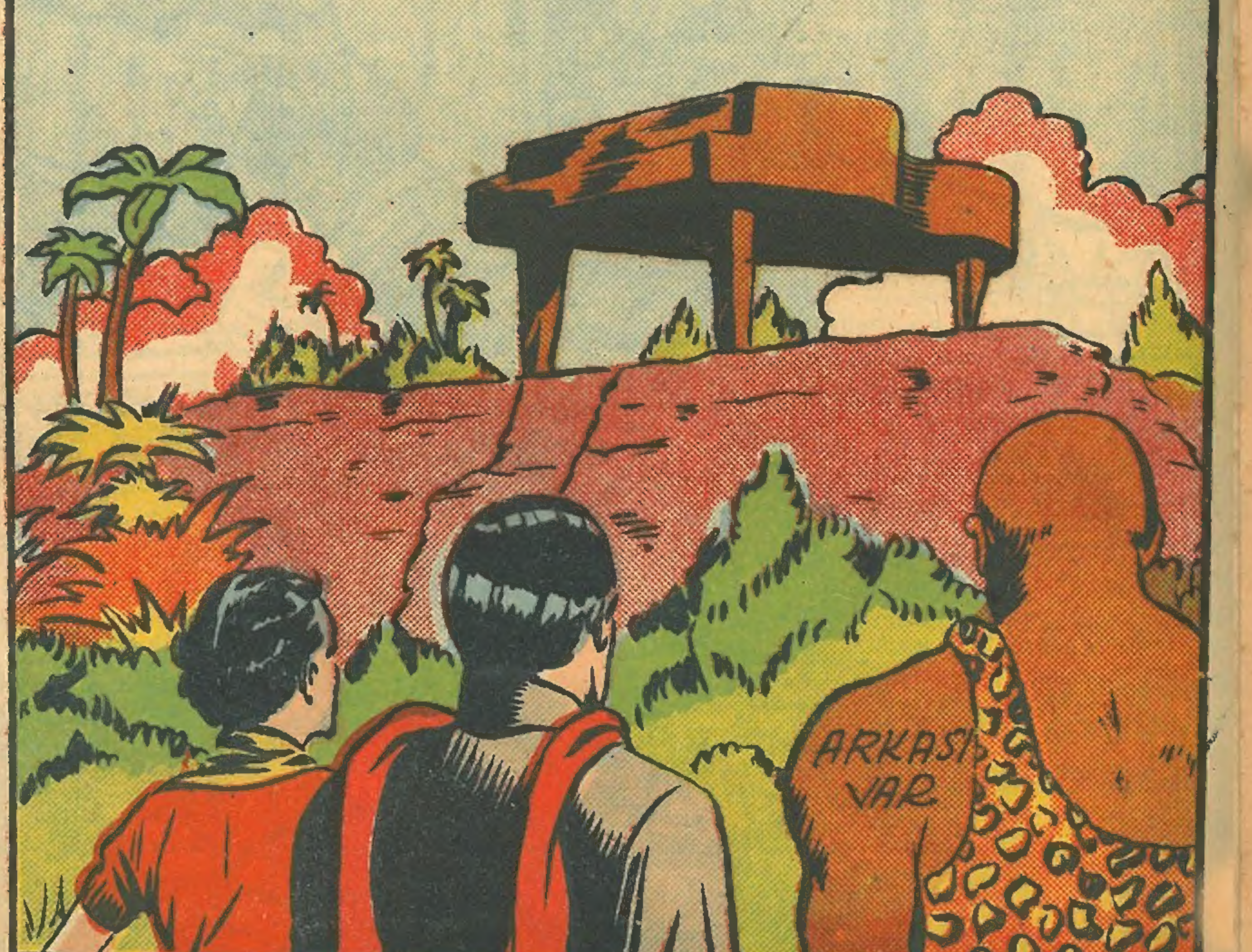

VAHŞİLERDEN KURTULUNCA İGLERİ RAHAT
ETTİ. FAKAT BİR MERAKTIR ALDI. ACABA
VAHŞİLERİ KORKUTAN NEYDİ. KARAYA ÇIK-
TILAR.

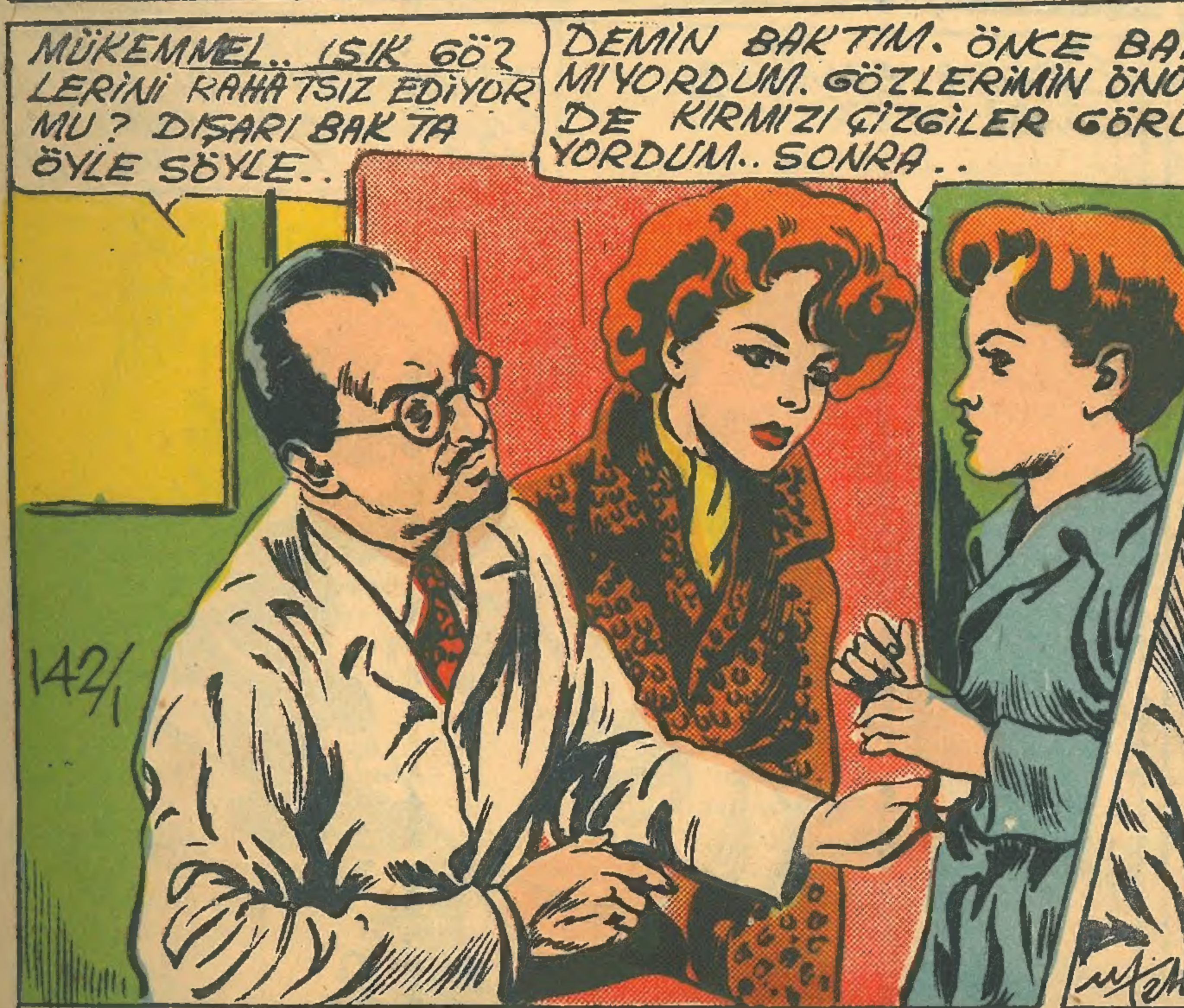
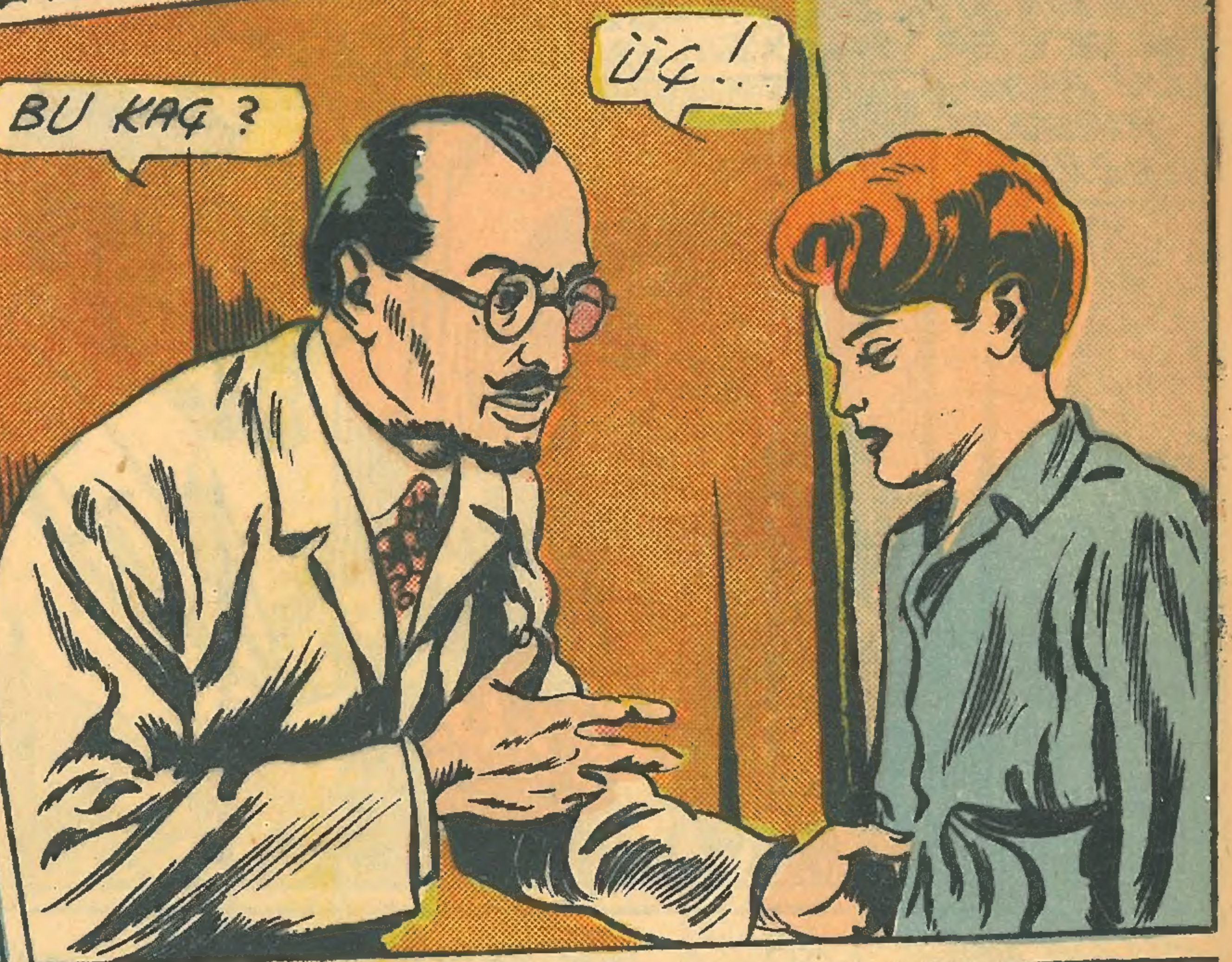
142

DAHA 500 ADIM BİLE YÜRÜMEMİŞLERDİ.
YÜKSEK BİR TEPEİNİN ÜSTÜNDE BİR DEV
PIYANO GÖRDÜLER.

ARKAŞI
VAR

GÖK SÜVARI

SEVİNGTEN GİLGİNA DÖNEN ORORA
ÇOCUĞU BAĞIRINA BASTI.

ÇOK ŞÜKÜR ARTIK HERŞEYİ.. ELEOND.
SENİ GÖRDÜĞÜME NE ÇOK REYİ GÖ.
SEVİNDİM ANNECİĞİM. SENİ HİÇ REBİLE.
BU KADAR GÜZEL SANMIYORDUM. CEKSİN

DOKTOR BULEVHAYI MENNUNİ
YETLE SEYREDERKEN YİNE
MİLLİYET DAMARLARI KABARDI

TAHTIN VARİSİ KURTULDU.
ŞİMDİ ALLAHTAN AVUSTUR.
YAYI ESKİ HALİNE SOKMA.
SINI DİLENİK KALDI.

ORDRANIN AKLINA
UBALDO GELDİ.

ZAVALLI NE KADAR
ÜZÜLÜYORDU. HEM DE
MAHSUM OLDUĞU HALDE

ÇOCUĞUN GÖZLERİ YORULMASIN DİYE GÖZÜ
NE YİNE KARA GÖZLÜK TAKIP BAĞEYE SALDILAR.

SIZE BİR ŞEY SORACAĞIM.
AMA SAMİMİ CEVAP VERİN..
ANNEMİN SİZİ, KIZIMIN GÖZLERİNE
BİR ŞEYLER YAPARKEN YAKALADI.
GİNİ HATIR.
LİYORSUNUZ
DEĞİL Mİ?

TAMAMIYLA!

BU DA NASIL
CEVAP ?

BÖYLE BİR AMELİYAT İÇİN UBAL.
DO BENİ CESARETLENDİRMİŞTİ.
ESASEN HİÇBİR TEHLİKESİ DE
YOKTU. FAKAT O ELEONDRENİN
KENDİ KIZI OLDUĞUNU BİLMİ-
YORDU.

HAKİKATEN SİZE BU TEC.
RÜBE İÇİN UBALDO SELAHİNET VER
MIŞ MIYDI ?

HENİE-
VET HEM
HAYIR..

ORORA BAYILCAK
GİBİ OLUR..

DEMİK BUNDA
DA MASUMDUN SEV.
GİLİM.. HER ZAMAN
MASUM OLDUĞUN GİBİ

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 20

YAZAN: K. TUĞCU

Bu iş bitince kapıyı kilitledim ve merdivenleri çıkmağa başladım. Lâmia'nın oda kapısı içeriden kilitleydi. Kapıya vurdum. Bitkin bir ses:

— Elvermedi mi artık Allahtan korkmazlar, diye inliyordu. Yemek, içmek istemiyorum ben. İnsanı rahat ölmeğe olsun bırakınız.

Ses kesilince:

— Lâmia hanım, dedim. Gelen amcazadeniz Adnan'dır.

İçeriden daha acı bir çığlık koptu. Birtakım gürültüler duydum. Sonra kapı açıldı. Lâmia kendisini ayaklarının ucuna doğru attı.

Ben af dileyecek zannettim. Fakat zavallı bayılmış. Pek zayıf, pek renksizdi. Göz evleri ağlamaktan kararmıştı.

Kapısı açık olan odada bir yer yatağı, sefil birkaç eşya gördüm. Yüz binlerce lira mirasa konan Lâmia işte bu odada yatıyordu.

Kendisini yatağına götürdüm. Yüzüne su serptim. Saatlerce uğraştım. Yine saatlerce boğuk boğuk ağladı. Ellerimi tutuyor, yüzüne, gözüne sürüyor, çarpıntıdan, heyeandan ve ıstıraptan baygınlıklar geçiriyordu.

Bana ölmeden önce söyleyecekleri varmış. Ayaklarına kapana kapana anlatıyor, ağlıyor, ağlıyordu. Beni sevmiş, öyle sevmiş ki bu sevgi içinde bir yara olmuş. Eğer Rıfki beni öldürmekle kendisini tehdit etmeseymiş yine bu evlenmeye razı olmazmış.

Zavallı Lâmia, ben onu bu halde mi görecektim? Kendisine bir eski çuval parçası kadar kıymet vermiyor, ayaklarının ucuna yatıyor, iskarpinlerini öpüyor ve her defasında yalvarıyordu:

— Mâni olma, içimden geliyor. Son isteğim bu idi.

Nihayet haykırdım:

— Lâmia, aramızdaki sevgiyi bir tarafa bırak. Sen benim amcamın kızıydın. Seni bu felâket içinde ölmeğe bırakmıyacağım. Bana itaat etmeğe mecbursun. Bu ıstıraplar seni öldürse bile temiz bir şekilde ölmelisin. Kalk, kendine hâkim ol ve beni dinle. Ben şu dakikadan itibaren sana ve bu konağa el koyuyorum. Bu sevgili aile yuvası artık bir haydut yatağı olmaktan çıkmıştır. Sen de hemen yüzünü, gözünü yıka. Bir köşeye çekil ve babanın ruhuna bir yasin oku. Bu seni ferahlatacaktır. Kalk ve dediklerimi yap. Yoksa şimdi çıkar giderim ve buradan dargın olarak ayrılırım.

— 23 —

Zavallı Lâmia inliyerek, ağlıya-

rak yerinden kalktı. Ben aşağıya indim. Neclâ ile kadını kapı dışarı etmeğe hazırlanıyordum. Konağın kapısı çalındı. Açtım. Tanımadığım bir adam. Bana bakmadan içeriye girdi, fakat içeriye girince de afalladı.

Kapıyı sıkıca örttükten sonra ellerimi kalçama koyarak sordum: — Sen Tiryandafil'inisin, yoksa Zıpzip Avni mi?

Karşımdaki serseri beni şöyle bir gözleriyle ölçtüktan sonra:

— Sen kim oluyorsun bakayım, dedi.

— Bana doktor Adnan derler.

Lâmia kendisini yere atarak ayaklarına kapandı.

Serserinin rengi birden uçtu. Yutkundu. Sağına, soluna bakındı ve:

— Şey, dedi. Ben Neclâ ablayı görmeğe geldim.

— Adını söyle. Dilin çalmadığına göre sen Zıpzip Avnisin.

— Eyvallah ağabey.

— Deli Şevketin yavaşması.

— Canım ağabey, sen bu işlerin içindesin. Ne yapalım, boynumuz bükük.

— Seni buraya kolaçan etmeğe yolladı.

— Allah seni inandırсын...

— Sus ve beni dinle. Git, ona söyle, buraya ayak basayım demesin. Ben gece, gündüz buradayım. Burada ne ona ne de onun gibilerine ekmek var. Burada olan sopadır. Anlıyor musun. Sopa. Hem temiz bir sopa. Sana gelince, senin yapacağın bir tek iş var. Rıfkinın çektiği paraların yerini bana söyle. Sana tıkr tıkr on bin lira sayarım. Bu işlerden elini, eteğini çekersin. Şevketin yerini de polise haber verirsın, seni affederler. İşte oğlum, benden sana inerteğe öğüt. Haydi bakayım, bas.

Kapıyı açtım. Serseri çıkıyordu:

— Ha, dedim. Şu on kâğıdı al. Bir kahve içersin. Benim senden ümidim var. Sen eli kanlı herifle hizmet etmeği, bana hizmet etmeğe tercih edeceksin. Şimdi git bakalım.

Avni karanlığa karışınca kapıyı sıkıca kapattım ve odunluğa indim. Karanlıkta kötü kötü düşünen iki kadını yukarıya çıkarttım. Karşıma oturttum. Şakaya gelir adam olmadıklarını anlamışlardı. Yakalarını kurtarmağa çalışıyorlardı. Rum kadın ıstavroz çıkartıyor, Neclâ durmadan ağlıyordu. Alt katı dolayarak bir sopa, bir kamçı aradım. Elime büyük bir ocak maşası geçti. Onu elme alarak karşılarına dikildim. Doğru söyle-

mekten başka kurtuluş yolu olmadığını söyledim. Önce kocakarıya sordum. Kocasını hapisteymiş. Konağa hizmet için girmiş, yemek pişiriyor ve ortalık hizmetine bakıyormuş. Kendisi suçsuzmuş, polisler bile iki akşam evvel evi basmışlar kendilerine dokunmamışlar.

Ondan sonra Neclâyı sorguya çektim. Rıfkinın çektiği paraları nereye sakladığını sordum. Bilmediğini, bilse bile söylemeyeceğini anlattı. Bu iki kadından bir

nu küçümser bir ifade ile kıvrıp, bir müddet onların halini seyrettikten sonra çekici tekrar kolunun bütün kuvvetile savurdu. Bu sefer çivi ve çekicinin yarısı, beraber duvarın içine dalarak bir anda gözden kayboluverdiler.

Şimdi de çekici duvardan çekip çıkarmaya çabalayan amca buna muvaffak oldu ama koca demirin o hızla geriye gelip burnunun üzerine yapışmasına mâni olamadı.

Duvardaki işaret falan kaybolmuştu tabii. Yeniden cetvel, şakul, tesviye ruhu ve uzun bir ip yardımı ile çivinin çakılacağı nokta

şey çıkmıyacağını bildiğim için yüzlerini yıkattırdım, bahçe kapısından dışarıya defettim.

Gece yarısını geçiyordu. Koca konakta yalnız sayılırdım. Kapı bir daha çalındı. Gelen kim olduğunu merak ettim. Dışarıda sabırsızlanan adam Rumca bir şeyler söylüyordu.

Elektriği söndürerek kapıyı açtım. Kapattıktan sonra yaktım. Yine Rumca söylenmekte olan adam beni görünce afallayıp kaldı. Zayıf, fakat gevik bir delikanlıydı. Kaşla göz arasında bıçağını çekmiş ve köşeye sokulmuştu.

Ben bu hareketi görmemiş gibi sordum:

— Demek Madam Katina senin annendir, öyle mi usta Tiryandafil Cevap vermedi. Vuracak bir yerimi kolluyordu.

— Bıçağı at elinden, dedim.

Atmadı. Dişlerini sıkı ve Rumca bir küfür savurdu. Ben ne yapacağımı düşünürken saldırdı. Çaresiz olduğum yerde bekledim ve karnına bir tekme yaptım. Yere yuvarlandı ama bıçağı pantolonumu yırtmış ve dizime doğru ince bir yara açmıştı.

Buna aldırmadan ellerini sıkıca bağladım. Mümkün mertebe bacağımın yarasına sardıktan sonra Tiryandafilin yanına gittim. Herif anlaşılabilir bir maharetle iplerini çözmüştü. Ben'in boğazıma atıldı ama kendisini pişman ederek sorguya çektim. Benim kendisini öldüremeyeceğimi bildiği için istediğim cevapları vermiyordu. Sırasında kafa tutuyordu. Gecenin üçü olmuştu. Kapı bir daha çalındı. Bu defa dış kapı çalınıyordu. Tiryandafil yeniden bağladım. Götürüp odunluğa kapattım. Bahçe kapısını açtım. Bir komiser, yanında iki polis, Neclâ ve Katina göründüler. Tanımadığım bu komiser bana bu evin sahibi olan kadınları niçin sokağa attığını sordu.

Onları içeriye alarak vaziyeti anlattım. Namuslu bir aile ocağının bir hırsız ve kaatil yatağı olamayacağını bildirdim. Asıl evin sahibi olması gereken Lâmiayı çağırdım. Vaziyeti o da anlattı. Bundan sonra Tiryandafil odunluktan çıkartarak komiserle teslim ettim.

— Deli Şevketin saklandığı yeri bilenlerden birisi ve onun yardakçısıdır, dedim. Katina da bunun anasıdır. Neclâyı gelince eroin kaçırın, satan bu kadın Rıfkinın metresi ve tanınmış bir sokak karısıdır. Amcamın evini bu sabakalılardan temizlediğim için çok memnunum.

Diyecek yoktu. Tiryandafil kelepçeliyen memurlar çekilip gittiler. Neclâ ile Katınayı da bırakmadılar.

(Arkası var)

BECERİKLİ AMCA (6. sayfadan devam)

yordu ki birdenbire yanında duran kapağı açık piyanonun üzerine tepesi aşağı yuvarlanarak ev halkını müzik dilinde bütün notaları bir çırpıda işitmek zevkından de mahrum etmedi.

Kocasının birbiri ardısıra savurduğu yakası açılmadık küfürlerin, çocukların ahlâkını bozacağından korkan Podger Hala da küçükleri odadan çıkarmakla meşguldü.

Nihayet Podger amca işaretleme işini bitirebildi ve çiviyl sol

eli ile yerine dayayıp sağ eline de çekici alarak meseleyi kökünden halletmeye hazırlandı. Fakat çekici ilk savrulduğunda hedef olarak çivinin başı yerine amcamın baş parmağını seçip oradan da ahçı kadının ayağının üzerine düşerek odayı yeniden inceli kalınlı seslerin doldurmasına sebep oldu.

Podger Amca'nın çekici ikinci kaldırışında başta ahçı kadın olmak üzere herkes selâmeti odanın uzak köşelerine çekilmekte buldular.

Baş parmağındaki sızı hafiflemeğe başlayan amca, burnunun ucu-

belirtildi ve nihayet saat gece yarısını çalarken resim delik deşik olan duvarda yerine asılabildi.

Merdivenden inerken döşeme niyetine yanlışlıkla ahçı kadının ayağının üzerine basıp kadıncağızı olduğu yerde kıvrım kıvrım kıvrandıran Podger Amca, etrafını mağrur bir tavırla süzerek: «İşte, bu mesele de çabucak hallediliverdi, diyordu. Böyle ufak tefek şeyler için dışarıdan adam tutan insanlara şaşıyorum, doğrusu. İnsanın elinden iş gelmesi başka şeydir, ves-selâm...»

BENİ DİNLE ROZİTA.. BEN KARDEŞİMİLE ATMA CA REİSİ ÖLDÜRMEĞE CE-SARET EDEMEDİM.. BEL-Kİ HENÜZ HAYATTADIR-LAR.

ALLAHAŞ.. KİNA BENİ KANDIRMA-ĞA KALK-MA..

JOFRE OLANLARI ANLATTI.

ALLAHIM NE OLUR. ONLARI GÖRÜNCE-YE KADAR BANA ÖMÜR VER. BUNU BENDEN ESİRGEME..

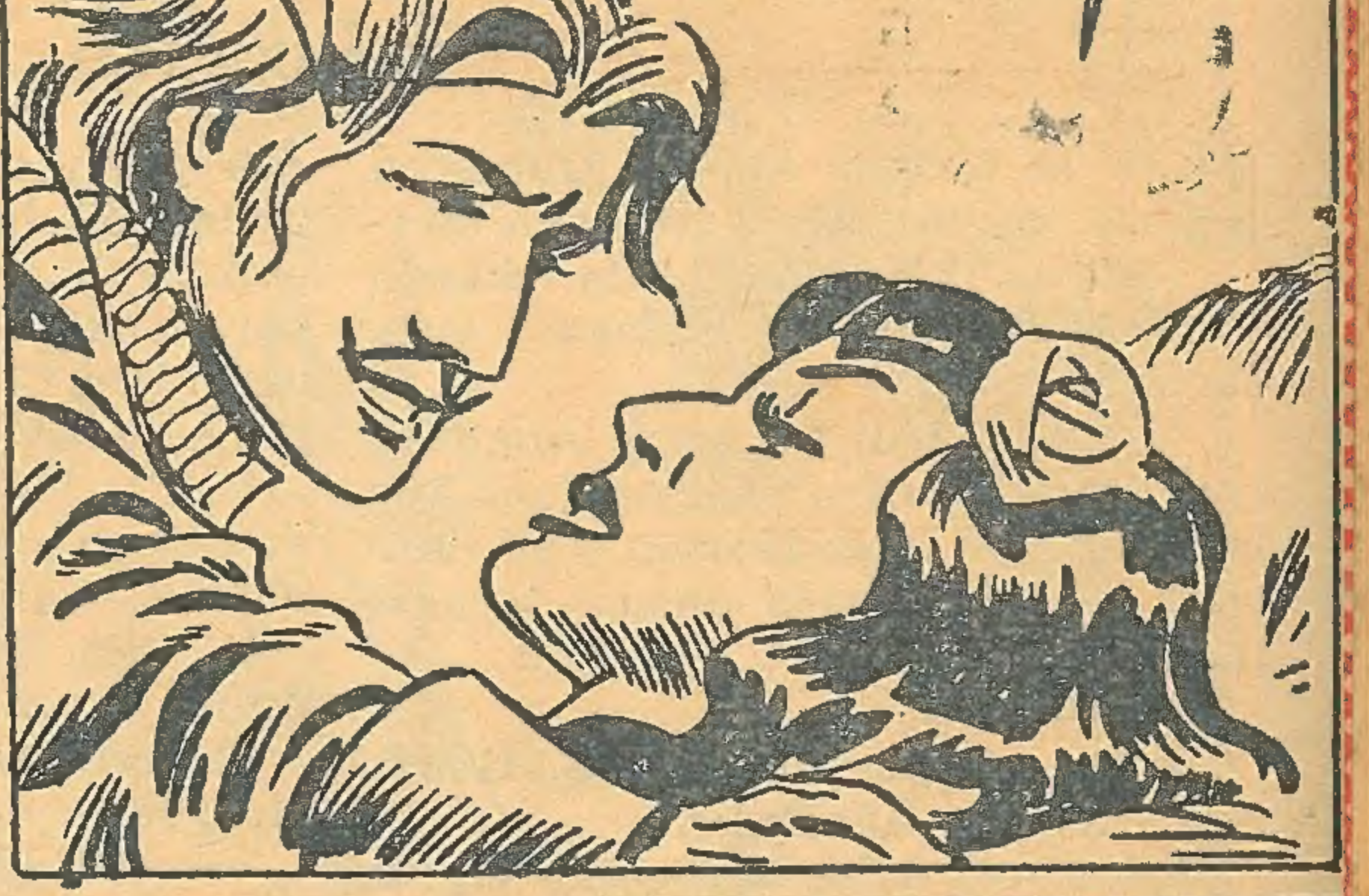
SEN ÖLMİYECEKSİN ROZİTA.. BEN KRAL İLE ONLARI BULMAYA GİDİYDÜM. İNŞALLAH İYİ HABERLE GE-LİRİM.

KEŞKİ KAL-BİM O ANA KADAR ÇAR-PABİLSE..

79

ADALAR KRALİÇESİ

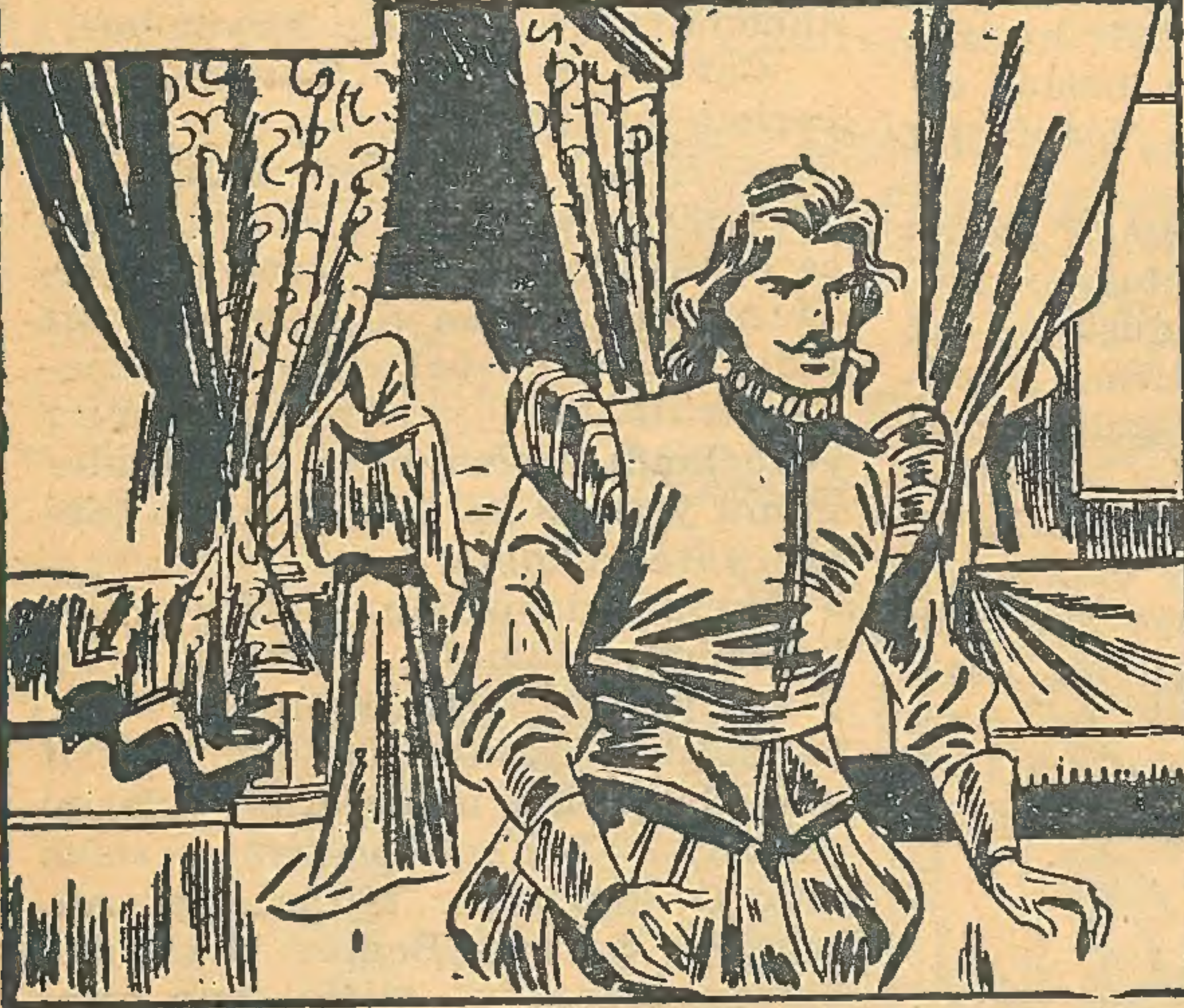

JOFRE ROZİTAYI TEK-RAR TEKRAR ALNINDAN ÖPTÜKTEN SONRA YANINDAN AYRILDI..

KRALIN GİDE-CEĞİNİ BİLİYÖ-RUM. SENİ ON-DAN AYIRMAK İS-TEMEM. BENİMLE BİR HİZMETÇİ KAL-SIN. SEN GİT..

ROZİTA YALNIZ KALINCA RAMONU ÇAĞIRDI

BUGÜN MUCİ-ZELER GÜNÜ.. SİZİNDE HALİ-NİZ DEĞİŞTİ.

VARGO KRALIN YANINA DÖNDÜ.

GEMİ HAZIR HAŞ-METMEYER.. FA-KAT AMİRALİ BU-RADA BIRAKMAK TEHLİKELİ OLMAMIZ MI?

ARTIK ONDAN KORKMUYORUM. İÇİNDEKİ KÖTÜ RUH ÖLDÜ. ARTIK SÜRÜNÜR O.. ONDAN KORK-MUYORUM..

BEN SİZİN YERİNİZDE OLSAM ONU ASTIRIRDIM.

HALBUKİ BEN KA-RİMİ SAĞ BULUR-SAM ONU AFFE-DECEĞİM. GİT BUNU KENDİSİNE HABER VER..

VARGO KULEDEKİ ZİNDANA ÇIKTI İÇERİDEKİ MELEK NA-SİL ?

BİR MÜDDETAĞ-LADI SIZLADI AMA ŞİMDİ SESİNİ KESTİ.

İÇERİ GİRİNCE YERDE BİR KA-ĞIT GÖRDÜ.

"O KADAR KOR-KUYORUM Kİ... BİR AN EWEL ÖLÜMÜ TERCİH EDİYORUM."

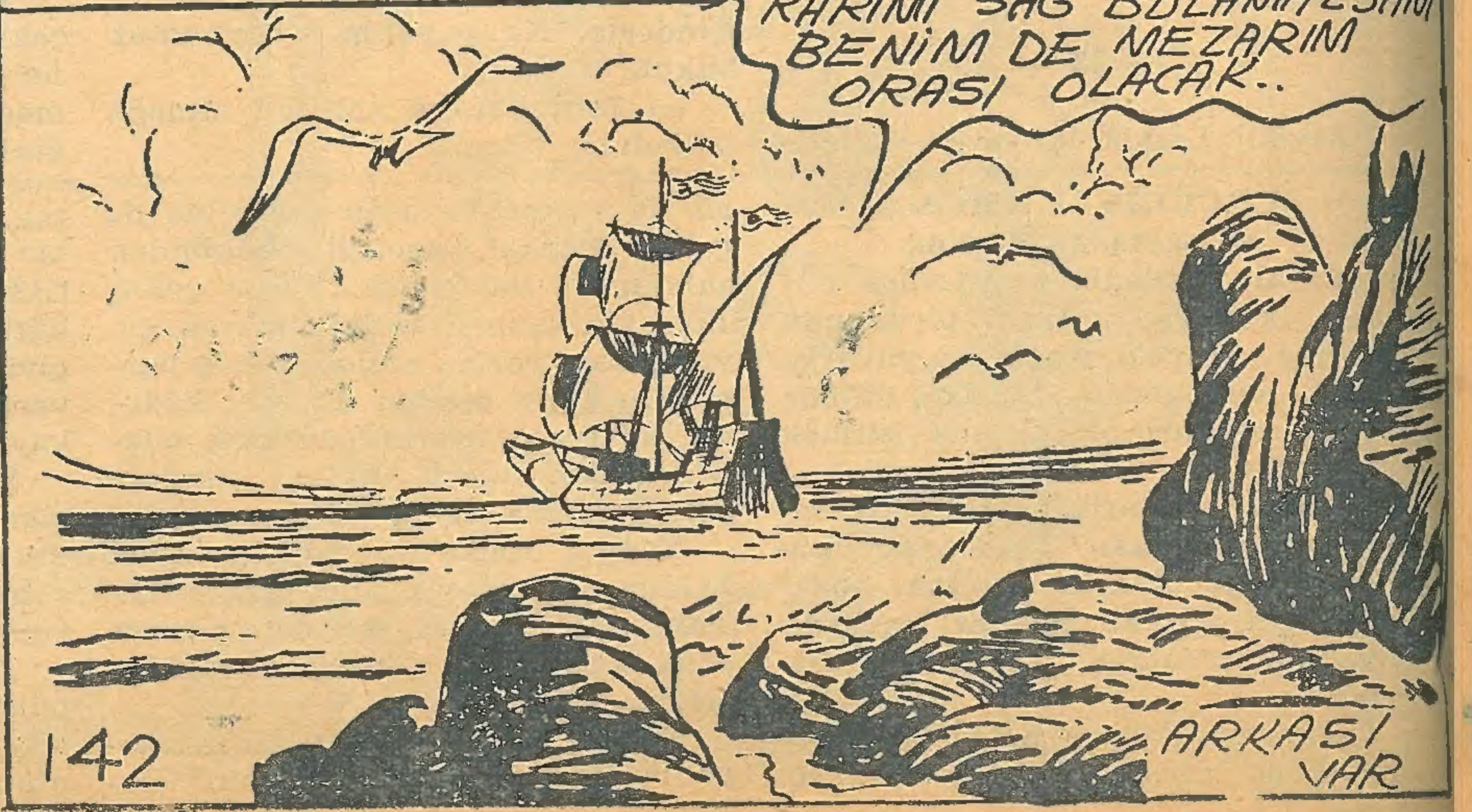
AMİRALİ PEN-CEREDE ASILI GÖRDÜLER

SEFİL KORKAK.. HALBUKİ KRAL ONU AFFETMİŞTİ.. CEZA-SINI BULDU.

NİHAYET GEMİ HARE-KET ETTİ..

BİLMEM BU TOPRAĞA BİR DAHA DÖNECEK MİYİM ? KARİMİ SAĞ BULAMAZSAM BENİM DE MEZARIM ORASI OLACAK..

Üfürücü

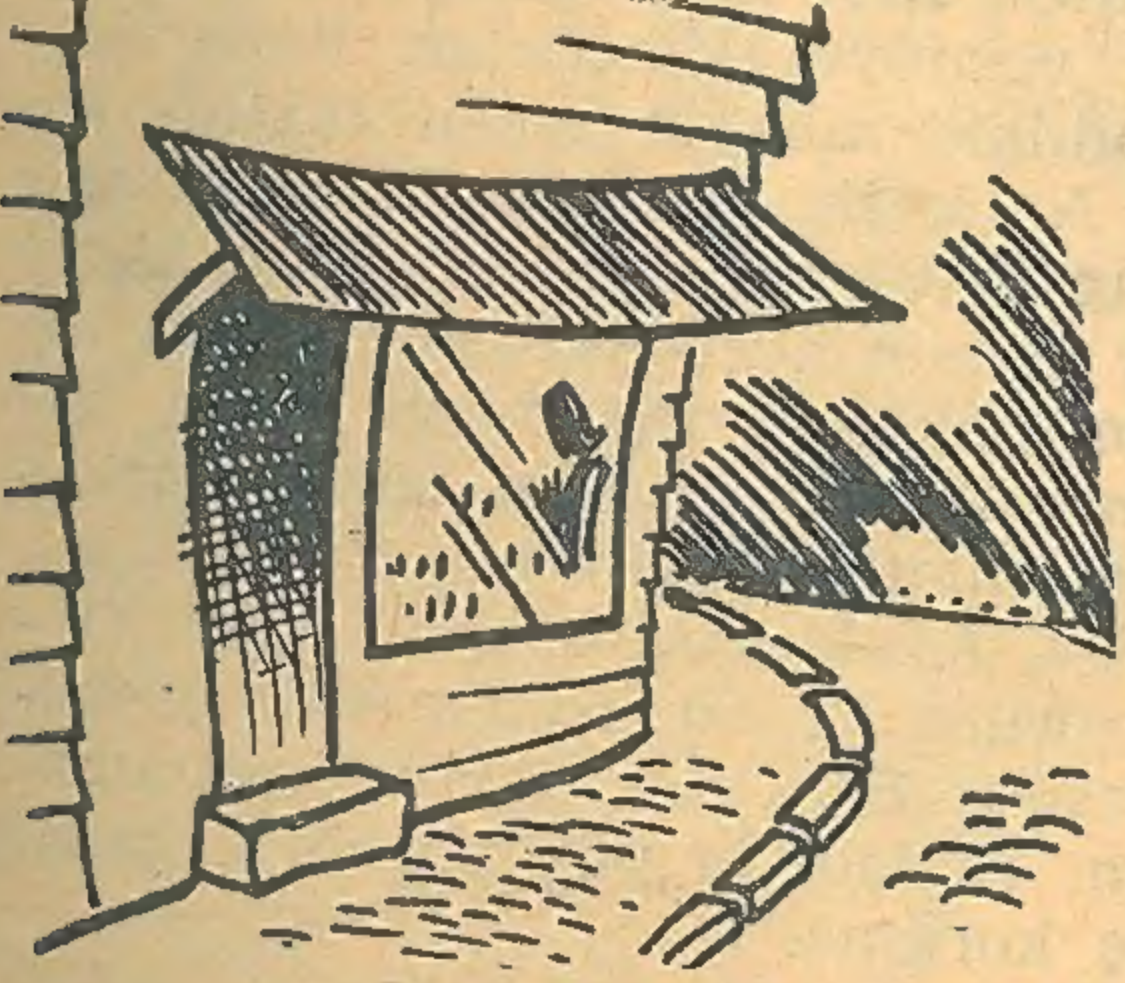
Yazan: Feriha Demiray

Ona Raşit Hoca derlerdi. Kurani Kerimi ezberlemiş, imamlık yapmış, muhtarlık etmiş bir adam değildi. Hocalığının ne taraftan geldiğini kimse bilmezdi.

Bir küçük aktar dükkânı vardı. Orada kopanaki, sutaşı gibi modası geçmiş, adı değişmiş dikiş malzemesi, çuvaldız, çiriş, yılda bir defa kavanozunun kapağı açılmıyan akiye, iki kavrulmuş, çarpık uçurtmalar, rutubetlenmiş, birbirine yapışmış kaymak kâğıtları satardı.

Satardı ama kimseye on paralık bir şey sattığı görülmemişti. Köşe başındaki koskoca dükkânın bir tarafında kalan bu cılız sermayesi ne eksilir, ne artardı.

Kaç defa büyük büyük hava paraları verdiler ama dükkânı kimseye devretmedi. Çankırılı Raşit Hoca oraya bir tuzak kurmuştu. Kazancını aşk komisyonculuğu, muhabbet tellallığı ile temin ediyordu:

Hakkında şikâyet değil, şüpheler vardı. Bu şüphelerin tahakkuku için mahallenin komiseri yeni gelen genç bir polisi bu işi tahkikata memur etti. Rıza efendi denilen bu memur mahallede bir eve taşındı. Kendisinin polis olduğunu hiç çıkartmadı.

Aradan günler, aylar geçti. Rıza efendi bir türlü Çankırılı Hocayı bastıramıyordu, gittikçe sinirleniyordu.

Bir gün Raşit Hoca'nın dükkânı'nın önünden geçiyordu. Hoca ona seslendi. İçeriye aldı ve arkalıksız hasırı kararmış iskemleyi ona ikram ederek kendisi bir tahta kutunun üstüne ilişti. Hal, hatır sorduktan ve bir çay içirdikten sonra:

Evlâdım, komşucuğum, dedi. Bu gece seni rüyamda gördüm. Galiba senin bir gönül sıkıntın var. Biz bu mahallenin eskilerindeniz. Eğer böyle bir müşkülün varsa bana söyle. Bir remil atayım, Tanrının sana hangi kızı nasip buyduğunu söyleyeyim. Sen gengsin, böyle şeylere inanmazsın. Al şu on kâğıdı. Bir tarafına sakla. Eğer dediğim çıkmazsa bu para helâl olsun sana.

Vay canına, olur şey değil. Herif hemen kara meşinden cüzdânına davranmış, yepyeni bir on kâğıtlık çekmişti. Cüzdanda belki elli tane daha vardı. Rıza:

— Aman Hocam, dedi. Emniyetsizlik ne kelime. Bana paranın lüzumu yok. Fakat benim kimseye âşıklığım filân da yok.

Hoca gülümsedi:

— Var evlâdım, var. Seni ilk defa görüyorum ama yoldan geçerken gözgöze geldik. İç yüzünü hemen anladım. Aşk dediğin hastalık gibidir. Önce emaresi görünür, sonra kendisi meydana çıkar. Sen büyük bir sevdanın mikrobunu almışsın.

Ve beklemeden emektar bir kuruşun kalem çıkarttı. Tezgâhın üstüne bir şeyler gizdikten sonra karşındakinin adını, sanını, gelmişini, geçmişini saydı.

Olur şey değil. Bunları bir nü-

fus kütüğünden okur gibi söylüyor, bir taraftan tesbih çekiyor, bir taraftan sık sık «Allah» diye yanık yanık Tanrının adını anıyordu. Sonra derin bir huşu içinde dudakları kıpırdadı:

— Mehmet oğlu Rıza. Seni bu mahalleye çeken kısmetindir. Sen bu mahalleden Naile adında bir kızla evleneceksin. Kimdir, kimin nesidir bilemem.

Rıza şaşkın bir halde çıktı. Kendisinden para istemiyen bu hocanın soyunu, sopunu sayıp dökmesine şaşmıştı. Hele Naile adındaki kısmeti onu hayretlere düşürmüştü. Bu kız kimdi? Kimin nesiydi? Günlere bunu düşündü. Nihayet mustarip bir insan oldu. İşî âmirine de söyledi. Komiser:

— Aman Rızacığım, dedi. Herif

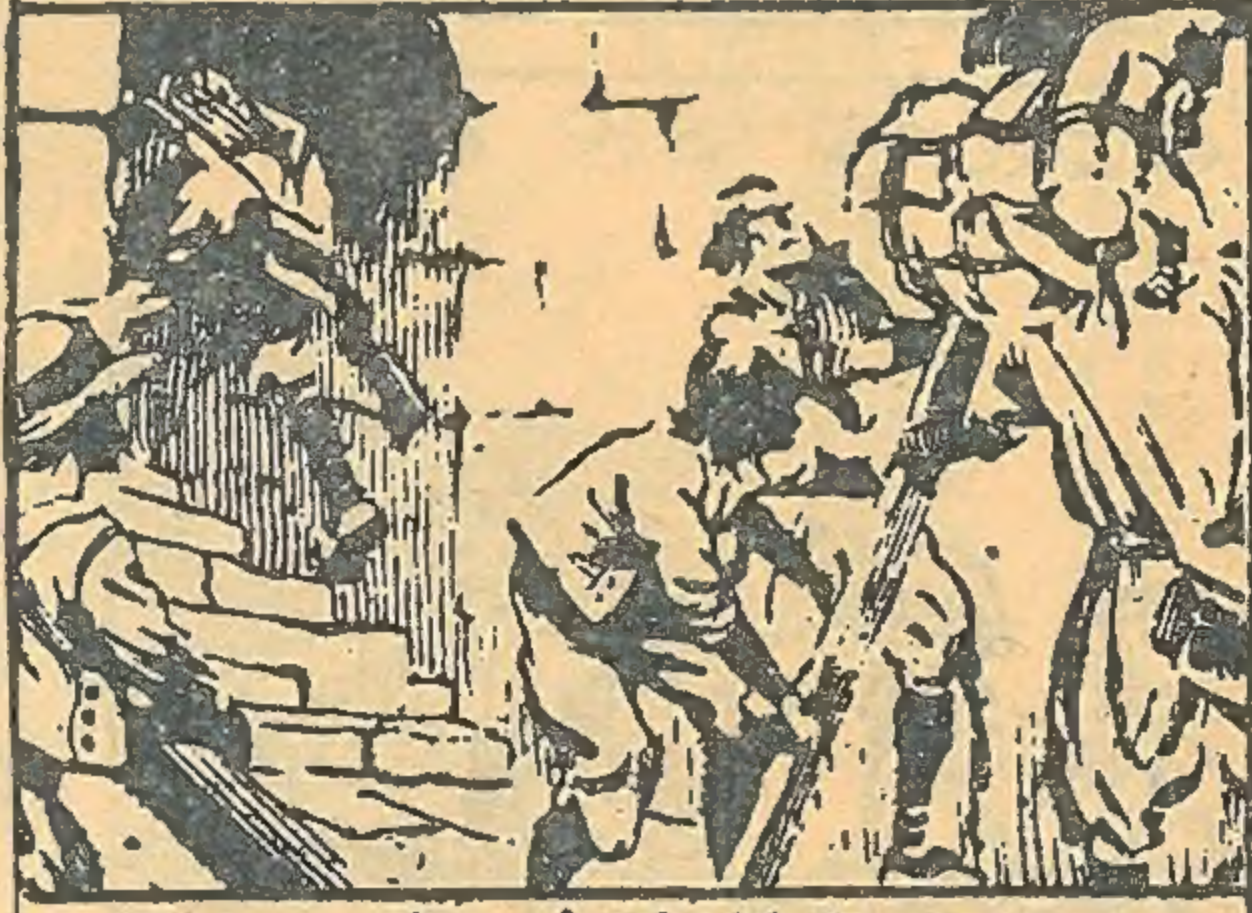
seni tavlıyor. Kimbilir ne suretle paranı çekecek. Gözünü aç, bir dolaba düşür. Şu yobaza dünyanın kaç bucak olduğunu anlatalım.

Rıza vazifesini müdrikti. Fakat nihayet etten, kemikten ve sinirden.

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

39

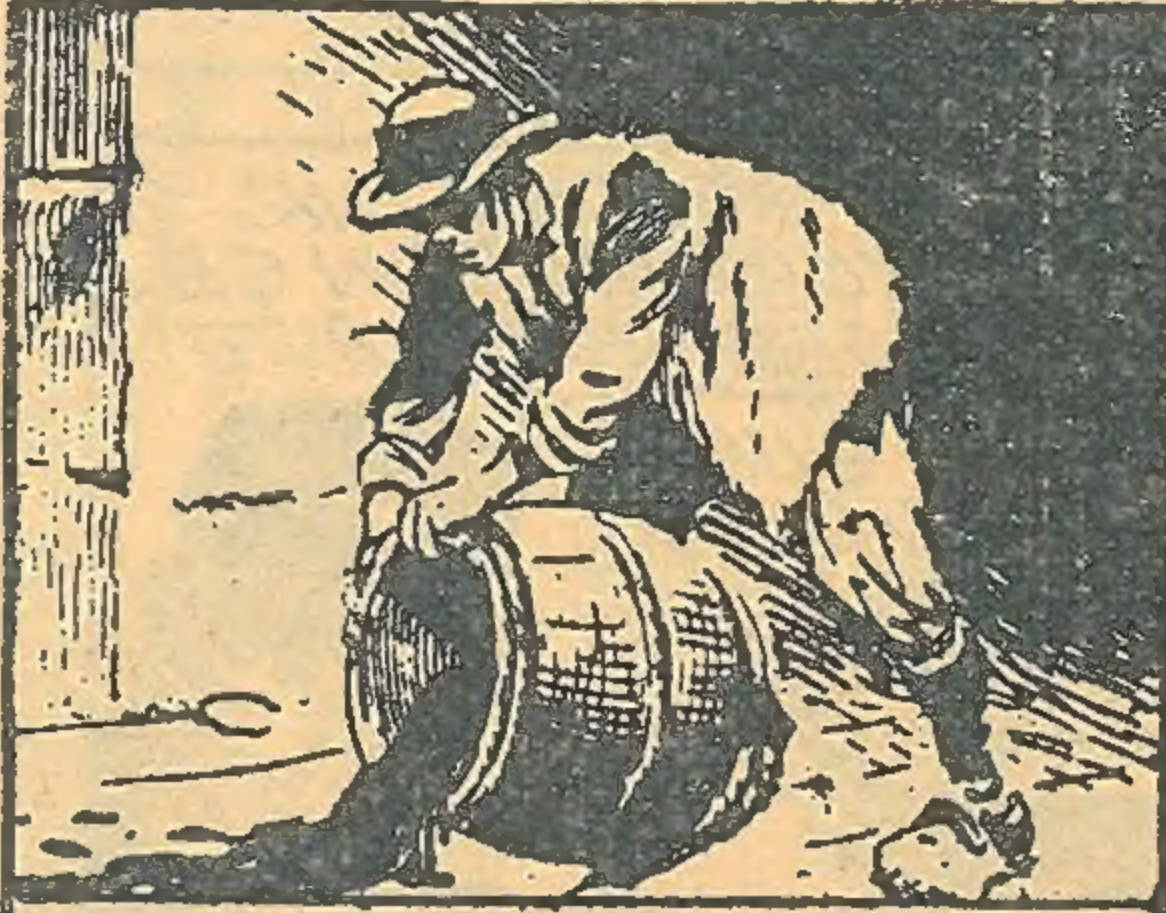
KULENİN İÇİNDE DE HARP HAZIRLIĞI YAPILIYORDU. KULENİN BÜTÜN DELİK DEŞİĞİNİ KAPATTILAR.

YARINIZ İHANETE DERSE ÖTEKİ YARINIZ KURŞUNA DİZDİRİRİM.

MARKİ GEDİKLE MEŞGUL OLURKEN, İMANUS İKİ YARDIMCISIYLA KÖPRÜ VE KULEDE TEDBİRLER ALIYORDU.

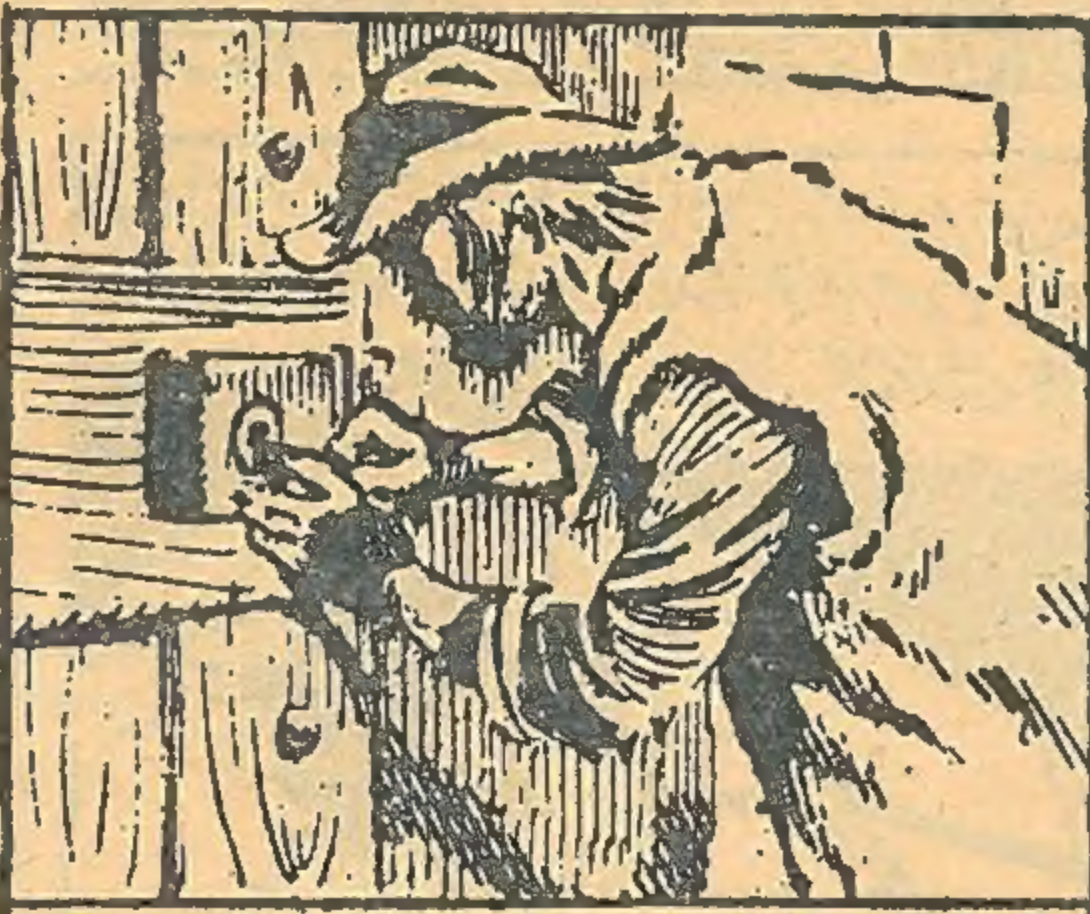
İMANUS ELİNDEKİ FİTİLİN TAZELİĞİNİ TECRÜBE ETTİ. YER YER KATRAN DÖKTÜ.

ÜÇ ÇOCUĞU ORTA KATA KOYDULAR. ÜÇÜ DE SEPETLERİNDE UYUYOR. LARDI.

ÜÇ SEPETTE UYUYAN ÜÇ ÇOCUĞUN YANINA ÜÇ KÂSE ÇORBA KOYDULAR.

ÇOCUKLAR HAVA ALSIN DİYE İMANUS PENCERELERİ AÇTI. KAPİYİ KİLTLEDİ.

ANAHTARI MARKİYE GETİRDİ. MARKİ CEBİNE VERLEŞTİRDİ. İMANUS KULENİN ÜSTÜNE ÇIKTI.

GÜNEŞ SABAHLEYİN, ORMANDA HÜCUMA HAZIR, SEKİZ BÖLÜŞÜ AYDINLATTI.

KULENİN DÜZ KISMINDA TOP, MANCINIK, KOÇBAŞLARI YER ALMIŞTI.

KULEDEKİLER, ELLERİNDE PATLAYICI NE VARSA HAZIRLIYORLARDI. PİŞRO' KARABİNA, TABANCA, TÜFEK

BU SIRADA ÇOCUKLAR UYANDILAR. İLKÖNCE EN KÜÇÜKLERİ JORJET YATLIGINDA DİKİLDİ. ARKASI VARDI.

bir insandı. Merakı son dereceyi bulmuştu. Bir gün yine dükkâna düştü:

— Hocam, kendimde başkalıklar hissediyorum. Uyku, durak kalmadı bende. İçimde bir ateş var. Benim derdime bir çare bul.

Hoca temkinini bozmadan:

— Her şeyin vakti, saati vardır, dedi. Mukadderden ziyade olmaz.

— Aman hocam, sen ermiş bir adamsın. Kefareti neyse vereyim.

— Ben para ile iş görmem evlâdım. Ama istersen bu gece istihareye yatayım. Sen yarın sabah bana uğra.

Ertesi gün Rıza hocayı çok sıkıntılı gördü. Suratı bir karış asıktı. Buna rağmen neticeyi söyledi:

— Bugün evinize maviler giymiş bir kız gelecek. Senin kısmetin odur.

Rıza akşamı iple çekti. Evine varınca anacığına mavili bir kızın gelip gelmediğini sordu. Gelmiş, soğak nihatındaki evin sahipleri. Hacer hanımla kızı Naile. Ev hanımı, terbiyeli, kusursuz bir kız.

— Aman anne şunu bana da göstermenin çaresini bul.

Annesi işin aslını biliyordu. O da bayağı meraklanmıştı. İki komşu birbirleriyle görüşmeyi ilerlettiler. Bir gün ev erkekleri de görüştü. Daha sonra samimiyet ilerledi. Annesi Rıza için Naileyi istedi. Onlar vermeyecek oldular. Biraz nazlandılar, nihayet nişan takıldı Rıza Naile ile evlendi. Bütün bunlar olup bittikten, aradan üç ay kadar bir zaman geçtikten sonra Rıza bir gün dükkâna uğradı ve Raşit hoca'nın elini öptükten sonra vazifesini anlattı. Nihayet:

— Ayaklarını öpeyim, dedi. Görüyorum ki bir dalavereler çeviriyorsun. Seni bir türlü bastıramadım. Şu işin iç yüzünü söyle bana. Hiç korkma.

Hoca kıs kıs gülererek:

— Acemi çaylak seni, dedi. Sen beni üfürükçü sanıyorsun ama ben ücret mukabilinde konu komşunun işlerini halleder bir adamım.

— İyi ama benden on para bile almadın. Sonra bütün bunları nereden bildin?

— Sen karından memnun musun? Orasını söyle.

— Allah da hoşnut olsun, memnunum.

— Dinle bak. Bir gün bana Hacer hanım geldi. Kadınlar büyüye filân inanır. Bana kızı için münasip bir koca bulmamı söyledi. Elli lira istedim. Peşin verdi. Sonra seni gözlerine kestirmişler. Kimin nesi olduğunu şuradan, buradan öğrendiler, nüfus idaresine de gittiler. İnsanların meraklı mahlûklar olduğunu bilirim. Sana böyle bir şey çıtlattım. Kafana kurt girdi. Eh kız da fena değildi. Sen pek toymuşsun, beni hiç yormadın.

Raşit hoca çember sakalını sıvazlıyarak sözünü tamamladı:

— Git komiser beye benden selâm söyle. Onun kızını evlendiren de benim. İnanmazsa hanımına sorsun.

FIRTINA KAPTAN

34

FIRTINA KAPTANLA ARKADAŞLARI KORSANLARI BIRAKTILAR. KENDİ GEMİLERİNDEN KAÇTILAR. AZ KALDI. BİZİM GEMİNİN BATA-CAĞINDAN HABERLERİ YOK..

KORSANLARIN GEMİSİNE GEÇTİLER. KORSANLAR İŞİN FARKINDA DEĞİLLERDİ. İKİ GEMİYİ BAĞLIYAN HALATLARI KESTİLER. YÜZÜMLÜK AZ SONRA BATTI.

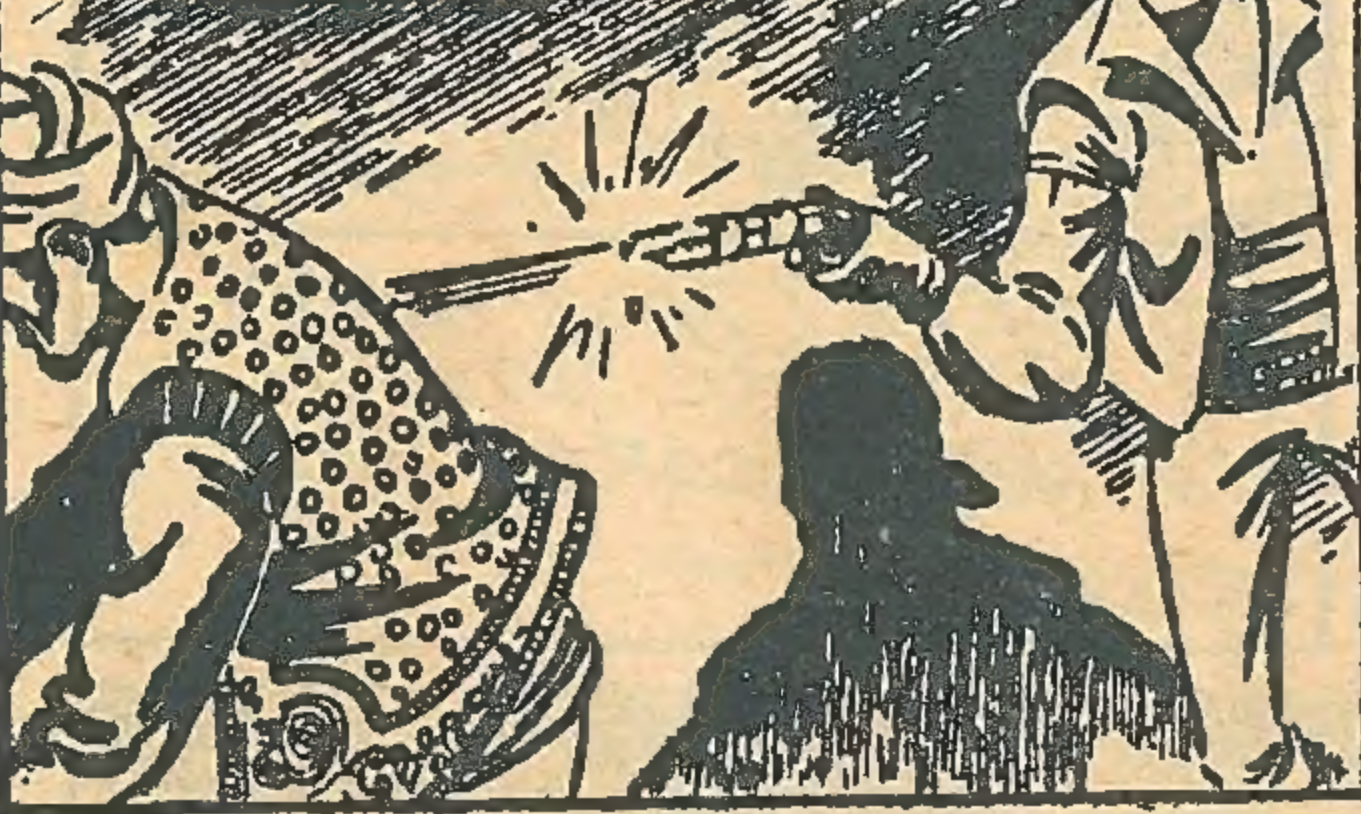
FAKAT HENÜZ İŞLERİ SONA ERMEMİŞTİ. GEMİDE KALAN NÜBETÇİLER! BİZE İYİ BİR KABUL TÖRENİ HAZIRLAMİYORLAR..

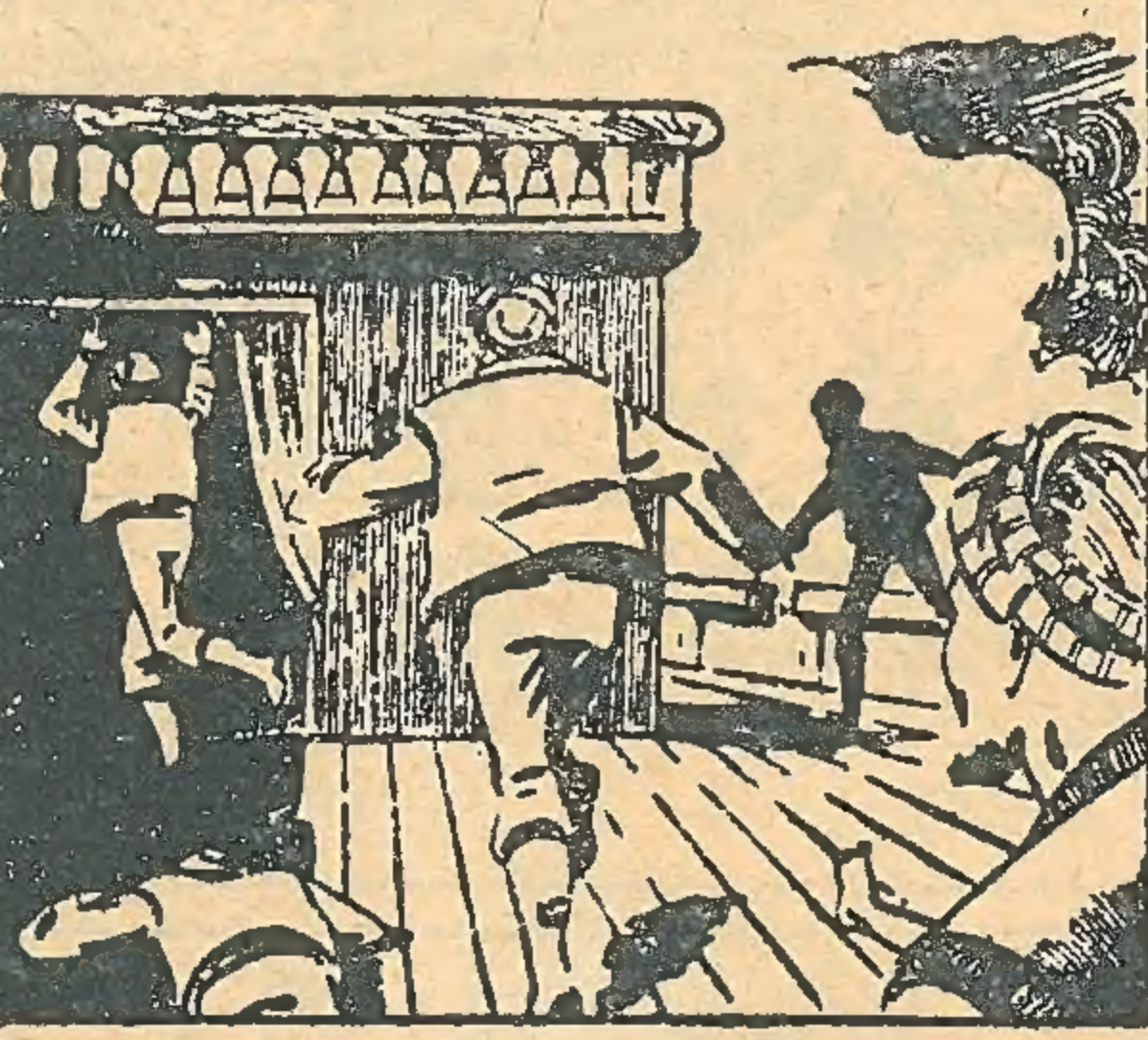
İKİ TARAF ARASINDA KORKUNÇ BİR BOĞAZLAŞMA BAŞLADI.

KORSANLARDAN BİRİ AZ KALSIN FIRTINA KAPTANI HAKLIYORDU. NEYSE PÖTÜLLÜ İMDADINA YETİŞ. ŞAKA MAKATI KAPTANI HAKLIYORDU.

KORSANLAR KAÇMAGA BAŞLADILAR..

FIRTINA KAPTAN BİR ARA KORSANLARIN SEFİ ALİ İLE KARŞILAŞTI.

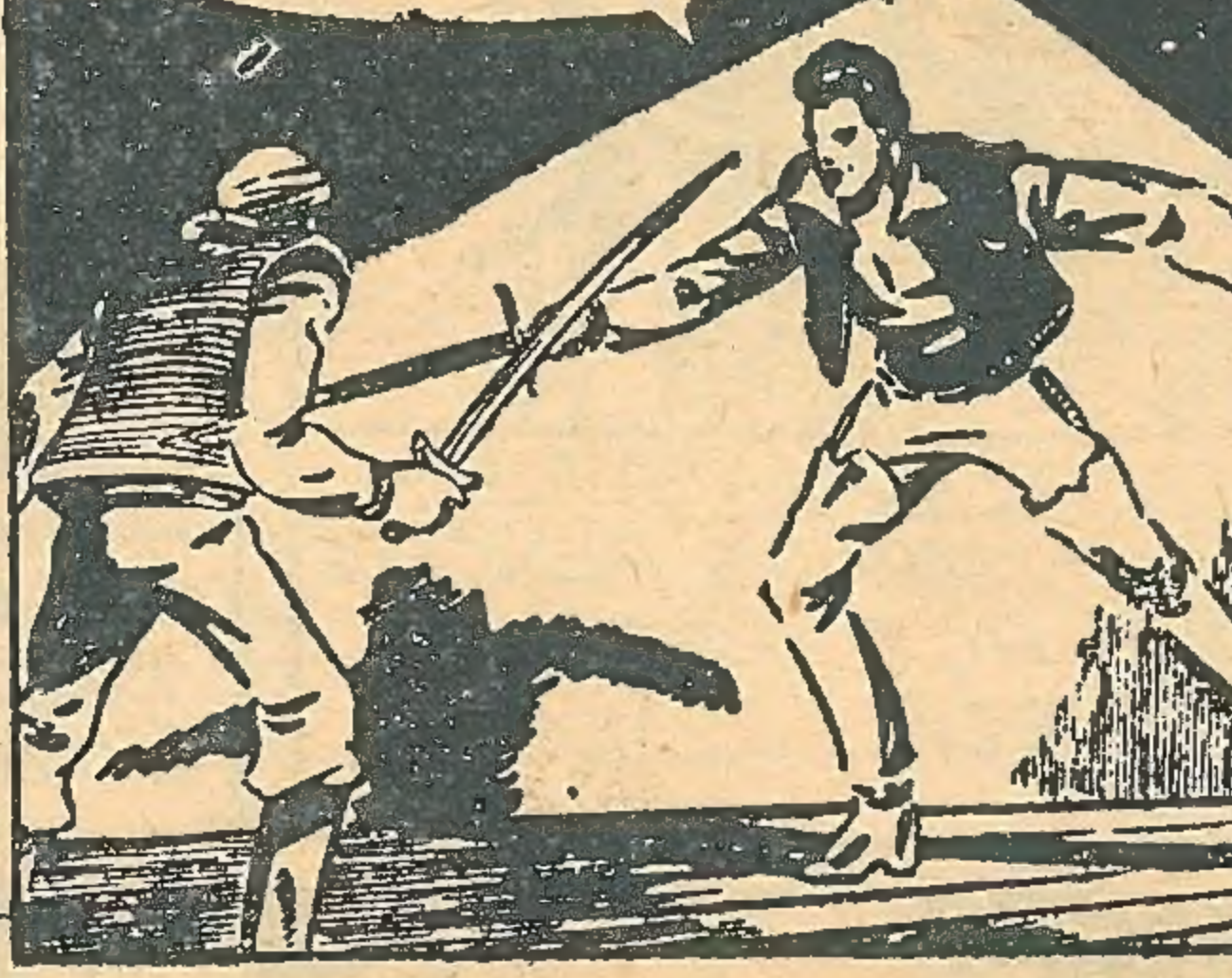
ALİ'NİN ANI OLARAK FIRTINATİĞİ KAMADAN KENDİNİ GÜÇ KURTARDI.

ÇIKAR KILICINI.. SANA BİR DERS VERİYİM GÜNÜNÜ GÖR..

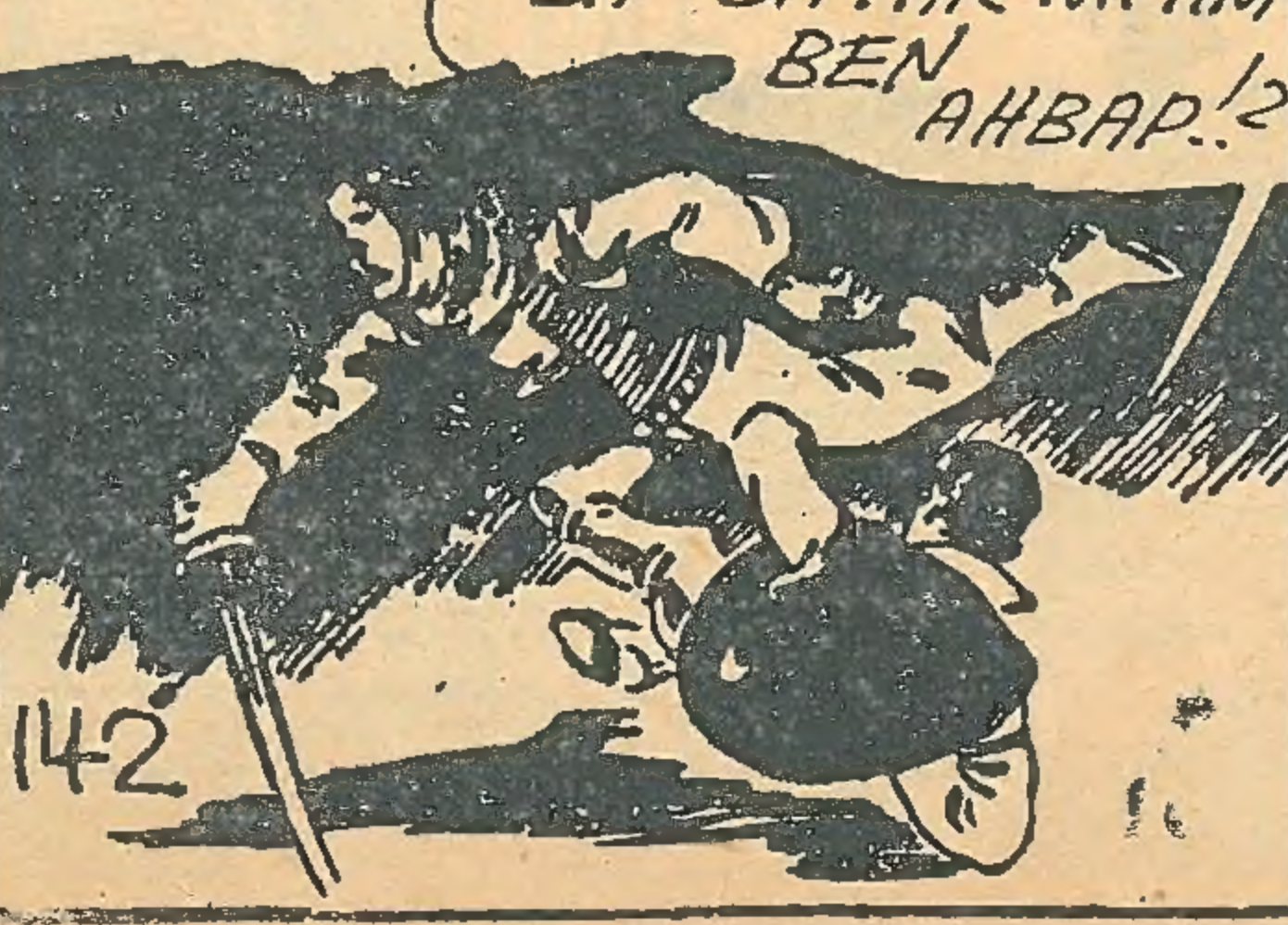

SENİ KOLUNDAN YARALADIM. BU BİR.. DAHA DELİK DEŞİK EDECEĞİM..

TAM DÖVÜŞÜRKEN KAPTANIN AYAGI KAYDI. AFRIKALI ÜZERİNE A-TILDI.

AZ KALSIN FIRTINA KAPTANI ZIMBALIYORDU. POSTU HİÇ UCU. ZA SATAR MIYIM BEN AHBAP!?

KAPTAN TAM FIRSATINI KOLLADI. YUVARLANDI. ALİ'NİN AYAKLARINA TAKILDI.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ALNIMIN

YAZISI

KLER, BİLİYORSUN Kİ SENİ ÇOK SEVERİM.
NE OLUR, NE OLUR BENİ DİNLE..

ARTIK İLERİ GİDİYOR-
SUN.. BIRAK BENİ YOK-
SA BAĞIRIRIM HİZMET-
ÇİLER SENİ KAPIDİ-
ŞARI EDERLER..

10/1

KLERİN KAN BEYNİNE SİGRADI. GÜÇLÜKLE
DARSAK'IN ELİNDEN KURTULDU VE BİR TOKAT AŞ.

SEN ALÇAK, NAMUSSUZUN ^{KETTI}
BİRİSİN.. FIRSAT GÖZLÜ-
YORSUN.. DEFOL... DEFOL
BURADAN..

DARSAK
BİR RÜYA-
DAN UYANIR
GİBİ OLDU.

ŞİMDİ
DEFOL..
ÇIK BURADAN
BİR DAHA DA
GÖZÜME GÖ-
ZÜKME..

DARSAK BİRDENBİRE LÂFINI VE HAREKET
TARZINI DEĞİŞTİRDİ.

KLER! BENİ AFFET GÜZELİM.. GÖZÜM KA-
RARDI.. NE SÖYLEDİĞİMİ NE YAPTIĞIMI Bİ-
LEMEDİM. AMA
ASIL SİZ BENİ AFFEDİNİZ RİCA EDERİM BU HÂDİ-
SEYİ UNUTALIM..

NE YAPTIYSA BİL
Kİ SENİ SEVDİĞİM.
DEN YAPTI. AFFET
BENİ..

142/1

DARSAK
KLER'İN AF-
FINA MAZHAR OL-
DUKTAN SON-
RA YOLA
ÇIKTI. BİR
DAHA, DAHA
TEDBİRLİ
OLACAKTI.

İYİ ETME-
DİM.. ERKEN
OLDU. ALIŞTIRMALI
İDİM. ŞİMDİ ONU ELDE
ETMEK DAHA ZOR OLACAK

BİNBİR ROMAN

NEYSEKİ MAHPUSHANE ARKADAŞLARIM BABACAN İNSANLARDI. BENİM ENDİŞELERİMİ KAH İYİLİK KAH SERTLİKLE, YARI CİDDİ, YARI ŞAKA BERTARAF EDİYORLARDI. İŞİMİZ GÜCÜMÜZ DURMADAN DİNLENMEDEN SATRANÇ OYNAMAKTI.

ARKADAŞLARIMIN BU SÖZLERİ GÖNLÜME BÜYÜK FERAHLIK VERİYORDU. EVET MASUMDUM. FAKAT BUNU İSPAT ETMEM ÇOK GÜÇTÜ. BİR SABAH HÖC. REMİZİN KAPISI AÇILDI. GARDİYAN İÇERİ BİR BEYİ SALI.

YANSEN.. AVUKAT BAY DERÜ SENİ GÖRMEĞE GELMİŞ.

BAY YANSEN SİZ MİSİNİZ? SİZİNLE ÇOK ALAKALANAN BİRİ TARAFINDAN GÖNDERİLİYORUM..

RİCA EDERİM SAKİN OLUNUZ. KLER HEP SİZİ DÜŞÜNÜYOR. SİZİ HALÂ SEVDİĞİNİ SÖYLEMEMİ TENBİH ETTİ. ŞİMDİ SADEDE GELELİM. BANA DOGRUYU SÖYLEYİN.. KLERİN BABASINI SİZ MURDUNUZ DEĞİL Mİ?

VAA VAA VAA.. ROMEO BUGÜN ÇOK ÜZGÜN.. YARIN ASACAK.. LARMİŞ GİBİ.. O NE SURAT ÖYLE.. HEPSİ HEPSİ İKİ AY İÇİNDE KURTULACAK.. YA BİZ..

HAYDİ SURATINI ASMA.. SENİN İŞİN İŞ.. YA BİZİM. Kİ GİBİ OLSAN NE HALT KARIŞTIRACAKTIN? BOŞ VER.. TAHLİYE GÜNÜN YAKINDIR..

VAKTİMİZ AZ.. HEMEN MESELEYİ AÇAYIM: BENİ BURAYA KLER GÖNDERDİ. ONA, SİZİ BU İŞTEN KURTARACAGINI VAAD ETTİM.

KLER Mİ YOLLADI? NASIL KLER? AH NEMEMNÜN OLDUM. DEMEK BENİ HALÂ SEVİYOR..

EYET HOŞ BİRŞEY DEĞİL. BİLİYORDUM.. AMA GENÇLİK.. KIZI İSTEDİNİZ VERMEDİ... KIZDINIZ.. GECE.. BİRAZ DA SARHOŞTUNUZ... TABİİ YAPTIĞINIZI BİLEMEDEN..

BOŞ İTHAM.. BENİ ZORLA KATİL Mİ ETMEK İSTİYORSUNUZ SİZ KUZUM.. ŞÜPHELİ OLMAK, MÜCRİM OLMAK MI DEMEKTİR?

BEN MASUMUM.. BUNU BÖYLE BİLİNİZ VE İNANINIZ. YOKSA BENİ MÜDAFAA EDEMEZSİNİZ. BEN KİMSEYE ATEŞ ETMEDİM ANLADI.

PEKİ PEKİ DELİKANLILIK MI? U.. SİNİRLENME... YURMAMIŞ OLMANI TABİİ TERCİH EDERİM. FAKAT GÖRÜNÜŞ PEK ALEYHİNİZE.. NEYSE YİNE SİZİ MÜDAFAA EDECEĞİM.

